

THRENI
CANTABRIGIENSES
IN
EXEQUIIS

Serenissimæ Reginæ

HENRIETTÆ MARIÆ

Augustissimi CAROLI Secundi
Matris.

CANTABRIGIÆ,
Ex Officina Typographica celeberrimæ Academiæ.
1669.

Augustissimo, Potentissimoq; Principi

CAROLO Secundo,

Magnæ Britannia, Francia, & Hibernia Monarchæ,

Beatissimi Cœlorum Indigetis CAROLI 3^{ti} patrî,

Et Illustrissimæ HENRIETTE MARIE,

(Quantorum Parentum!) Ffilio:

Patriæ Patri, Fidei & Musarum Defensori;

Threnodiam hanc

Crebris singultibus interpunctam,

Quam in Funebris Optimæ Reginx Matris

Effudit Academia Cantabrigiensi

Tarda licet, & (ut tanto acerore oppressam decet)

Longè secuta,

In obsequi Academici testimonium

L. M. M. M. D. D. D. C. Q.

EDM. BOLTERO, Academiæ Procancelarius,

Et Secretissimæ Majestatis

Subditus humillimus,

O B I T U M

Serenissimæ Reginz MARIE,
Augustissimi Regis CAROLI Matris,
E P I C E D I U M.

C Ur funebri adeo resonant jam compita lectu,
Et tristes elegos præfica Musa, capite
Occidit (heu!) CAROLI fidissima Martyris Uxor,
Regi eadem Mater, filia, sponsa, soror:
Quæ solium ornavit numerosâ prole *Britannum*,
Regia nè fulcris sit caritura domus,
Neu sacrum Angligenis desit per secula nomen,
CAROLUS à CAROLO, sceptra paterna gerens:
Quæ tulerit quæris tam fausti præmia lecti?
Invidiam populi perfidiamque sui,
Ergo faces pariter cum Rege experta rebelles,
Armorum furias pertulit illa pares:
Casibus in cunctis, demptâ nece, cætera consors
Atque comes CAROLI chara MARIA sui
Certè erat in votis Regi comes ire sub umbras,
(Dûs aliter visum) nec superesse Virol
Cum pius occubuit ferali in pegmate Martyr,
Credibile est illam tum voluisse mori.
Dimidium heu animæ! piget hâc sub luce morari;
(Sic ait) Ergo abiit? mors mihi munus erit.
Mirum, quod secuit nec candida colla securis,
Nec plebi insanæ victima caesa fuit.
Illius hoc meruit virtus, pietasque, fidesque,
Conjugis ut possit fata subire sui.

Ibreni Cantabrigienſes:

Martyriſine etiam poterat prohibere Coronam
Salica lex ? & quod ſœmina, ſoſpes erat ?
Munere num ſexuſ ſicas & tela cruenta
Lilium hoc effugit, purpureamque necem ?
Sed nec tota tamen CAROLI poſt funera vixit,
Amiſſâ hâc animæ parte MARIA ſuz:
Semianimis tantum manſit modò, parte ſuperſtes
Dimidiâ, mundo mortua, viva Deo.

GALLA Anglo pridem CAROLO cùm juncta MARIA,
O quàm florebant Lilia mixta Roſis !
Concordes animæ ! poſtquam vos fata tulêrunt,
Lilia jam marcent, deciduæque Roſæ.
Quin & florebut iterum, nam vivitis ambo;
Tu Pater in Nato, Rex Macarita, tuo:
Tu quoque vivis adhuc, Borboni filia Magni,
Nec te fama ſinet, poſterità ſve, mori.
Nempe Amita in Gallo ſpiras, & Mater in Anglo,
Dum CAROLUS ſuperest, nec Lodovicus abeſt.

CAROLI erat (tumulo ſat hoc inſcripſiſſe MARIA)
Unius & Conjux, Alteriſque Parens.
Nil opus egregias dotes laudéſque reſerte;
Hunc Natum, ſatis eſt, illum habuiſſe Virum.
ſcire piget poſt tale decus quid fecerit ultra,
Quos vidi, ſatis eſt hos mihi nôſſe Duos.

Ἐἰς τὴν πλευντὴν τῆς Βασιλείας καίματι κατελθέτω,
Ὁμνευόντων.

AΡΧΑΝΕΠΙΤΟΚΟΙ, ΠΑΝΔΕΤῆ ΒΑΣΙΛΕΪ, ἡ
ΤΕΙΟΜΕΝῃ ΟΔΥΜΟΙ, ἡ ὦν φρεσὶ πάντῃ. ἡ χάρις,
B

(Κλαῦς)

Threni Cantabrigieses.

(Κλαῖε γάρ ὃ πόντος· μεμνημένη, ἡ γὰρ οἱ κῆρ
 ἦ δειλ' ἐπ' ἑσπέρῃ, ἐπεὶ οἱ φίλον αἶμα· ἀχρίτις,
 Παντοῖσι ἀρετῇσι κεχασμένον ἐν Βρεταννοῖσιν)
 Ἔνθ' ὕπνῳ ξυμβλήτο κακογνήτω θανάτῳ,
 Ἔντ' ἄρα οἱ πόθος, ἐπὶ τ' ἔρατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν,
 Ὑπνε, ἀναξ πάντων τι δίδω πάντων τ' ἀνδρῶντων,
 Οὐχ ὅρααι ὅσον με ἄχρ' ὀφείτω τύψα βαρύναν,
 Ὄξυ μὲν ἔστι, ὡς πολλὰς μὲν αὐπνίαις νύκτας ἰάσῃ,
 Αἰεὶ δὲ σενάροι, καὶ κήδεα μερῶν πύσσῃ,
 Ἐξ ὅτων δὲ ὑποχρεοῖ φίλῳ πόσις ὠλεσθ' ὁμοῦ,
 Τῶν ὅτε, πρὶν τι σπένδῃσι νύκτας ἰαν,
 Ὡς ὅλετ', αὐτὰρ ἐμὲ συγχαρὲν ὅτι πρὶν δὲ λείπει
 Χρήνῃ ἐν μεγάροισι διόσμιμνον, ἀγαλόμενον.
 Ὡς μὲν ἐγὼ δειλὴ, τί νῦν βίαια αἶμα παύσῃ,
 Τῷ δότοπθῃσι δὲ γὰρ μὲν πάλιν φίλῳ τῷ πένθῃ,
 Ἀλλ' ἄρα νῦν, φίλε Ὑπνε, σὺ μ' αἶδο καὶ μ' ἐλπίστον,
 Κοιμήσῃ με (σὺ γάρ θανάτῳ ἄλγιστα ἐνέχεαι,
 Νύδυμῳ, ἀμφιγυρῶν) ἢν αἰὲν ὅσον ἐκλεσθ' ὁμοῦ,
 Καὶ μὲν ἐν κατὰ πύσσῃ μελαίνῃσι ὀδυάσῃ
 Γολύων, αἰ μ' ἐλπίστοι κατὰ φέρῃ καὶ κατὰ θυμῶν.
 Κοιμήσῃ δὲ μὲν ὅσον ὅσον ὅσον λευγαλέοισιν,
 Ὑπνε φίλ', ὅτ' ἵστασθαι (σὺ γάρ τ' ἐπὶ λήσας ἀπάντων
 Ἐδωλὼν ἰδὲ χερσὶν, ἐπεὶ δὲ βλέφαρ' ἀμφιγυρῶν)
 Δός μοι, ἢν ἡδίστον καὶ ἡγρετοῖς ὑπνῶσιν αἶμα.
 Ὡς ἔρατ', ἐκλυε δὲ αἰψ' Ὑπνῶ, καὶ ἐπείδῃτο μὲν δῶ.
 Ὡς ἡ μὲν μάλα μακρὸν ἀπέρμενον ἡγρετοῖς ὑπνῶν
 Εὐδῶσθε ἡγρετοῖς παυσιδῶσθ' ἐν λευγαλέοις.
 Κοιμήσῃ δὲ ἀμφῶν, μαλακῶν καὶ κῆμα πένθῃ,
 Ὑπνῶ καὶ θανάτῳ διδυμῶσιν πῶν Βασιλευσιν.

Jaco. Dupont, S. T. D.
 Coll. Magd. Præf. A.
 Decan. Petriburg.

Threni Cantabrigienses.

In Obitum Serenissima Regina MARIAE Augustissimae Regis CAROLI Secundi Matris.

Diva tot, & toties duris exercita fatis,
Diva vale, & longæ præmia pacis habe.
Jam vicina polo, primum tibi grandis Imago,
Et vix nota tui sistitur Umbra Patris.
Talis, & in mediis virtus sic raptâ triumphis,
Ipsa vides, quanto digna dolore fuit.
Ingemis, At luctus longè dilectior umbra
Supprimit, atque omnes vendicat una sibi.
Ah! juvat amplecti CAROLUM, juvat ora tueri,
Fœdaq; sanguineis cingere colla notis;
Ecquid & ignoscas, quod cogeret esse superstes?
Quod sim tarda tui nec quasi fida comes?
Crede mihi, nunquam mea sydera justis odi,
Quam cum esset nostris addita vita malis.
At Regina, quibus fueras tu doribus aucta?
Unde tibi tantus conciliatus amor?
Penè tui studio (Cœlo licet usque vocante)
Sustinuit CAROLUS non voluisse mori.
Orba viro, regnisque procul dotalibus acta,
Multa domi indigne, multaque passa foris:
Vicisti tua fata tamen; desessaq; tandem
Succubuit Genio fors malefida tuo.
Vidisti reduces post tot discrimina Natos,
Et patriis auctos Fascibus ipsa redux.
Ipsa Thronum media ascendis, pulchræq; superbis,
Cum tua Progenies stipet utramque latus.
Cumque adeo fortuna nihil superaddere possit,
Ascendis, CAROLO seu nova nupta tuo.

Fædo, Fleetwood, S. T. P. Coll. Regal. Præpositum.

Tbreni Cantabrigienses.

GAllia quàm dederat *magnam* abstulit, Anglia fecit
Majorem, ac retinet, Prole, viro, *CAROLIS*;
Maxima splendescens virtutibus ornat utramque
Fortunam, infelix faustaque, nemo magis.
Percita vefanis furiis quæ dira securis
Percussit *CAROLUM*, pectora juncta ferit.
Mortem non unam experta est, victrix, superstes
Sæpe sibi, moritur, vivit &, in *CAROLO*.

Johannes Breton Magister Coll. Eman.

OMatura polo, stellasque auctura serenas,
Regum magna Parens, Filia, Sponsa, Soror;
Non tamen aufugies, non tota: nec *Anglia* tantum,
Nec tantum poterit *Gallia* ferre nefas.
Qui d *Gallos* memorem, aut *Anglos*? illustre *MARIÆ*
Et manet, & toto regnat in orbe Decus.

Utrisque fatis nota, superior malis,
Lætisque nunquam tumida, virtutis vices
Implevit omnes una: Fortunam regi
Quamcunque posse Filium augustum docens,
MARIA Mater. Scilicet tantâ frui
Decuit Magistrâ *CAROLUM*, & hæredis sequi
Ritu Parentem, seu per ambiguae Rotæ
Lusus prematur, seu reflorescens sui
Celfos volentis surgit ad solii gradus.
Illam sequaris hætenus *Cæsar* ducem,
Cursuque adæques: serius eundem tamen

Petas

Threni Cantabrigiensi.

Petas Olympum, nōsque basilicē bpes
Dinturniore Carole; ut abreptam queat
Pensare nobis Vestra Genetricē mora.

Jos. Beaumont, Coll. S. Petri Praefect.

Non placet attrati celebrent ut funera Reges:
Illos ostra decent, & sua concha magis.

HENRYTÆ proprias dignē **CAROLINA** **MARIÆ**

Præstare exequias purpura sola potest.

Cui Pater, effosso sceleratâ pectore dextrâ,

Purpureo ingratam sanguine tinxit humum:

Flumine cui simili notus pietate **Maritus**

Fudit pro patriâ religionē animam.

Jo. Pearson, Magist. Coll. Trin.

In Obitum Augustissimæ Principis Reginae Matris.

Undique cūm relictis peteret fortuna **MARIAM**,

Hoc unum duxit nobile, nolle mori.

Sanguine cūm Domini rubuere palatia, corde

Quo **CAROLUS** vitam tradidit, Illa tulit.

De solio cecidit, lapsu nec fracta **MARIA** est,

Semper erant animo dāmnā minora suo.

Major erat cūm facta minor: quo **CAROLUS** dignam

Se sponsam thalamis præstitit Illa tuis.

Threni Cantabrigienses.

Irita cùm toties dedit Illi vulnera mundus,
Non dedignata est Magna MARIA mori.

Jo. Spencer, C. C. C. Magist.

Apostrophe ad Reginam defunctam.

Fœlices Manes, quorum redolentia busta:
Burbonis & Medices gloria juncta replet!

Pro Te disceptat *Gallus*, disceptat & *Anglus*;

Et paribus studiis ambit uterque suam.

Ipsa Tuas cunas vidi, complector & urnam,

Et cineres, inquit *Gallia*, Tota mea es.

Ipsa toros fregi dignos, & prole beavi

Multiplici, refert *Anglia*, Tota mea es.

Tu litem dirimis, cineres, urnamque relinquis

Gallis, prolem *Angliæ*: reddis utrisque suum.

De gentilitiis *Insignibus* Una triumphas,

Ut, qua non profunt singula, juncta juvent.

Lilia Tu facie superas, & corde *Leonem*,

Et *Citharam* dulci voce filere jubes.

Sed fuit hoc: O quàm miserum est dixisse, *Fuisti!*

O si restet adhuc gloria tanta Tuis!

Jam facit ad luctus, nostros rugire *Leones*:

Jam Tuæ deflorent *Lilia*, *Plectra* silent.

Sed nec adhuc miseri: Quò Tu sublimior extas,

Major eò nobis gloria semper erit.

I: nova regna petas: olim *Regina MARIA*

Quæ fueras, coelo *DIVA MARIA* cluas.

T. Stephens, S. T. P. & Jesu.

Hen-

Threni Cantabrigiensis.

Henrietta MARIE Parentis Regie Manibus.

AD Plures simul atque excedis Maxima Princeps,
Civibus & certam res facit ipsa fidem;
Ut gemit! ut laniata comas, exurit *Alma*
Mater! ut ex oculis ultima gutta fluit!
Ut vix sensus inest! Ut Linguae deficit usus!
Ut penè inducto est facta rigore silex!
Quo perit, ut nutu solùm, signisque dolorem
Indicat, à nobis sæpe rogata loqui!
Sed quia nil dignum vestro, (*Regina*) seretrio
Quod moduletur, habet, *Te* moriente, filet.
Nos tamen infantes soboles temeraria *Granta*,
(Turba velut propriis ambitiosa malis)
Scribimus indocti, doctique Epicedia passim,
Officiũque Tibi funebree Nemo negat:
Scilicet hoc agimus, tua quò præfulgeat *Urna*,
(*Europa* cunctis *Urna* colenda *Diis*),
Ut meritò *Hispanus*, *Gallus*, *Tuscanus*, & *Anglus*,
Auriacusque unà dicere voce queant,
Hic *sata Borbonio* est, *Conjux Carolina*, *Parénsque*
Nota domi multum, Militiæque magis.
Nec tua *Mortalis* tantum fors, reddita celo
Henretta, *Augusti* suspicis ora *Viri*,
Quippe aut nulla *Tori* sunt illic *Vin'cla*, *fidesque*,
Par nullum aut supero *Majus* in Orbe micat.

R. Widdrington, Baccal. Cant.
Orator publicus.

Threni Cantabrigienses.

Ad Oxonienses; de tardiori hujus Libri emissionē.

SEra venit, sed certa venit, pia copia Chami,
Dum non ad Gemitus officiōsa satis,
Infandum fas est intus modō ferre Dolorem,
Cum sit ad Exequias non satis una dies.
Nec differre nocet, quia sic servando revixit
Fama Deæ, nolint quam pia corda mori.
Præit en vester *Baptistes*: protinus agmen
Grande Togatorum (*Divæ Mariæ!*) Tonant:
Divæ Mariæ, tonant; decus Anglis, Regis & uxoris
Martyris, *augustæ* Mater & Hæc *CAROLÆ*.
Jam quid plura? scopum sic sic properamus ad unum:
Et licet haud citò sit, bis tamen ipse dabo.

*Guilielmus Faiyebrother, in Jure Civili
Doctor, & Coll. Regiæ Socius.*

In Obitum Serenissimæ Reginae MARIÆ.

PROle, Parente, Viro, felix, jacet Illa *MARIA*:
Nec minùs infelix, Prole. Parente, Viro.
Felix, si qua unquam, *Cæli* superùmque favore;
Usa tamen fato deteriore fuit.
Sors adversa fuit tantis virtutibus impar;
Sed nec iusta satis, cum magis æqua fuit.
Illa animo ingenti Fortunæ vicerat iram;
Et vicit meritò omnia dona suis:

Cum

Tbreni Cantabrigienses.

Cum superet, quicquid timeat Natura vel optet,
Ut dignâ utatur sorte, coacta mori est.

Idem.

---

*In Obitum serenissimæ MARIE Reginae dotariæ,
de Gallis id temporis è Cretâ reditum parantibus.*

Creta vale, attonitique uno certamine Galli
Promore obverlas ite, redite vias,
Mœnia si possent, per Te defensa fuissent,
Per tot vibratas, Alma MARIA, preces.
Creta vale: at si qua est, superest hæc sola salutis
Spes, si humana regunt astra, MARIA dabit.

F. Jackson, M. D. A. Cl. Soc.

L Audibus exequias magnæ cumulare MARIE
Frustra desipiens quisquis es aggredieris,
Cui supra laudes nimium laus eminet una,
Quam fuerit verbis amplificare nefas.
Quâ divus CAROLUS gaudebat conjuge, plusquam
Quicquid laudandum dixeris, *illa fuit.*

Ed. Villiers, Domini Visceremitis

Grandison, filius natu maximus.

Trin. Coll.

C

Hactenus

Threni Cantabrigienses.

HAstenus attonito conclusit Pectore voces,
Nec fivit busto ponere thura Dolor:
Ipsa moram Pompæ funebris jura requirunt,
Et prohibent magnos accelerare Rogos.
Si vel fortunæ, vel mentis Dona revolvat,
Non superas Edes clarior umbra petit:
Demissam longè summo de sanguine stirpem
Duxit, quam Gentis maximus auxit honor:
Insignis viridem decoravit Forma juventam
Ut semper posset sola placere Viro:
CAROLUS in cursu quamprimum viderat, ignem
Cepit, & Hispano prætulit inde Thoro:
Implevit statim vacuos secunda penates,
Sæcli, quo sumitur, Germine læta dedit.
Non tantum lecto Confers sed pondere Rerum,
Nec Mens, à charo Coniuge spreta fuit.
Non contenta sequi funesta ad Castra Maritum,
Sed partem Belli Fœmina compta gerit:
Se ponto credit, peregrinas transvolat oras,
Quò pugnae nervos, Arma facèsque paret.
Nec propiora tamen neglexit Munera Ventris,
Sed Regnum, medio fulmine, prole beat.
Tantam Animam, Pylios annos transcendere dignam,
Artubus Humanis expulit atra dies,
Dum verò cæcos mortis perpendimus ictus,
Gratum est, quòd fato non graviore cadit.
Conspexit Natum, regnorum sede positum,
Ac inter Gentes foedera summa coli:

Trans-

Threni Cantabrigienses.

Transierat placidam, iustis cumulata, senectam,
Et tandem patrio condidit ossa solo.

*Jos. North, Coll. Jesu Soc. fil. natu minor Duxley
Domini North Baronis de Kirting.*

Cum stamen vitæ CAROLINÆ dextra rebellis,
Præciditque *Anglis* tempora fausta tuis,
Hæc lugere nefas; & erant suspiria crimen;
Et moestos fecit frons caperata reos,
Haud licuit CAROLI dotes memorare stupendas,
Harum Pracones, turba maligna cluit.
Nec minùs iratæ vibrarunt spicula linguae
Improbi, & in meritum, Diva MARIA, tuum.
Virtutum indicium infani maledicta popelli,
Fidus Amor CAROLO, maxima culpa fuit.
Solvere quos fletus Regali Martyris urnæ,
Et quæ non ausus sacra tributa dolor,
Accipiat marmor moestum, tumulisque MARIE;
Luctusque & lacrymas nunc prohibere nefas.

*Jos. Fielding, Comitibus Desmond
Filius natu minimus, Coll. Regin.*

Threni Cantabrigienses.

Dum laudes memorem Regis Regnique Parentis,
Sit mea Musa favens, referens ab origine primâ:
Emitat imprimis virtus pietasque **MARITO**
Præstita, quæ summis semper spectata periclis.
Quæ curæ placidi referabant ostia somni,
Servet ut infantes Tutos à fauce Tyranni?
Ut *Gallina* fovens teneros defendit Alumnos,
Haud aliter sobolem servabat Mater inermem,
Non plus mæroris ducunt Tua Fata *Britannis*,
Quàm fert lætitiâ nostris Generosa Propago.

*Fran. Bridgeman, Filius D. Orlandi Bridgeman,
Custodis Magni Sigilli, Coll. Magd.*

ANAGRAMMA.

HENRETTA MARIA MATER.

Ab! Terra MARIAM tenet.

Jure **MARIA** latet tumulo, si viscera spectes,
Sin Animam quæras, hinc fugit, Altra petit.

Fa. Darcy, filius primogen. Nobilis, Coll. Sid.

Elegia

Threni Cantabrigienfes.

E L E G I A.

Siqua tuas unquam meruerunt fata querelas,
Aut jus in lacrymas mors habet ulla tuas;
Quisquis es humanæ fortis spectator, ades dum,
Totus ad ingratum posceris officium.
Desiit illustris, quâ non illustrior atro
Vita meat famæ per monumenta pede,
Quam summum fortuna scopum sibi fixerat, ejus
Quem favor ambiret, quem furor impeteret,
Accumulare simul connitens omnibus illam
Donis, & telis omnibus obruere.
Ut nemo propius, tangebatur origine divos,
Spectetur meritum nobilitatæ patris,
Nec formâ superos minùs attingebat, amores
Quæ subito tantos alliciendo fuit,
Accessit pulchræ mentis mirabile robur,
Ac omni curæ par vigor ingenii;
Has quoque visa fuit tenebris obducere dotes
In sanctis virtus moribus alma nitens,
Utque simul cunctas, capiat quas foemina, laudes
Complectar, **C A R O L O** Conjuge digna fuit.
Faverunt dignè justissima fata, nec unquam
Acrius invidiam sollicitavit Hymen.
Protinus immenso devinxit amore Maritum,
Plus innexa animo, quàm sociata toro.
Arctius hos strinxit numeroso pignore nodos,
Et dedit in multâ vivere prole virum;

Throni Cantabrigienses.

In multâ & magnâ ; dubium, felicior uxor
An mater ; (mapeat his precor ista diu)
Florentem tantis fortunâ dotibus æquæ,
Pensantemque æquâ prospera mente sua:
Altera prospiciens oculo fortuna sinistro,
Livida quam diris unxerat ira notis,
Ecce meis aptam dixit conflictibus hostem,
Quâcum omnes placuit conseruisse manus,
Tum magni præludit acerbâ cæde Parentis,
Heu quantus pulsat gorda tenella dolor !
Crescenti graviora parat dispendia ; quicquid
Fingere mens horret, dicere lingua negat,
Quod longè supra Tragicos immane tumores,
Ac ultra quamvis flebile Melpomenen,
Illustres miseras percense, labilis ævi
Quas flendas nobis tristior aura dedit,
Reginæ cedit patiendi gloria nostræ,
Nulla illi palmam hanc æmula præcipiet:
Tu licet intentes mœstam Cornelia litem,
Quicquid eras Magnum plangere vasa tuum,
Quicquid & extorres natos plorare, vel hostes
In patriâ Dominos omnia posse tuâ ;
Indulsit tibi sors, tecumque iocara videtur,
Præ quibus immerita est Diva MARIA malis,
Nec tamen est demersa, superstitit ardua virtus,
Ærumnæque animus celsior eminuit,
Clarior in mediis visa est radiare tenebris,
Adversis que suis conciliare decus,
Destitit ergo suo fortuna lacerare damno
Invictam : facies en nova rebus adest,
Alma dies redit, integro perfusa sereno ;
At quæ debebat longior esse dies :

Justas

Threni Cantabrigiensas.

Iustas fata vices si nō essent reddere, vitæ
Multa obvenissent sēda, MARIA, tuæ.

J. Barrow, Trin. Coll. Soc.

& Prof. Mathem.

QUæ tibi prima dedit, nunc aufert, Gallia vitam,
Et tamen æternos dat tibi, Diva, Dies:
Quæ quondam in Terris erratica Stella fuisti,
Nunc demum in Coelis candida fixa micæ.
A Regno CAROLI Nati te Parca benigna
Transulit ad CAROLI Regna beata, Viri,
Olim divisit, sed demum conscia culpæ
Mors gaudet CAROLO te sociare tuo.
Fata benigna forent nisi quod tua funera monstrant,
Quod possit Divus CAROLUS ipse mori.

Johan. Smith, Coll. Regal. Soc.

Procurat. Sen.

ALma Parens, Cybele Divum fecundior illa,
Non minus ac terras, sidera prole beat,
Pars moriens facta est magnum Populi Incrementum:
Altera pars regni præcludet, *Angliæ*, tuis.
Dives utrique simul ne cesset *lynæ*, Matre
Defuncta hæc, *Mæris* sis *Catharina* precor.

USque adeo nullus tibi forder *natura*, MARIA,
Quod CAROLUM obtruncit plebs patricius *saum*?
Ut nedum ossa velis terra præcluder illa,
Sat nisi quam resini diluit unda maris?
Pace frui Gallis hæc (si quæ) lege licebit,
Ne poterint *manes* bella movere pios.

Ex-

Tbreni Cantabrigienses.

Exulet (heu) nomen quæ est Albion, Insula nostra,
Te moriente nigra est, cui color albus erat.

Cum Tuus esset amor duplici divisus honore;
Hinc fit ut in partes optet abire duas.
Mente polos scandit, fugit & super æthera, molli
Interea tumultu viscera clausa jacent.
Mente petit *Carolus Primum*, dat corda *Secundo*:
Inde *Viro*, Nato hinc, juncta *Maria* suo.

Cœli, si poteris, facies imitabere siccas:
Utraque lux nostras perpluet imbre genas.
Comprimis incalsum gemitus, celasque dolorem
Frustra, dum liquidi non taceant oculi.

Sam. Blith, Aul. Clar. Soc.

Acad. Cantabr. Procurat. alier.

Succumbis duro fati, Regina, tenori;
Quâ Patronâ, hostes temnere *Creta* queat.
Dum pia vota moves, supplexque advolveris aris,
Nè *Luna* acetescat *Turcica*, sola vetas.
Barbara quàm gestit *Gallorum* strage caterva,
Lætitiâ hæc, vereor, præbeat una novam.

Gallis quàm gestit, Regina, ornata sepulchro!
Nec minus *Anglorum* tristia templa gemunt.
Quid verò querimur? *Caroli* gens tincta cruore
Non tumulum ostendet, *Diva Maria*, tuum.

Rich. Manning, A. M.

Coll. Regiæ. Soc.

Threni Cambrigienses.

*In luctuosissimam Mortem Serenissimæ REGINÆ
Matris Angliæ.*

Terrarum glebas exustas sole Colonis,
Nec pluviis solitis prata rigata gemit:
Et queritur siccum fluviorum Nauta Cubile,
Absorptum radiis, Phœbe superbe, tuis.
Clavis adest; tenebris nec mergi Enigmata Cœlli
Reginæ Matris flebilis urna finit;
Hinc imbres petimus, rapidumq; hinc flumen Aquarum,
Quæque Tuus supplet, Diva MARIA, Rogus:
Quos Oculi fundunt imbres, quos Lumina stillant,
Non alias nudas Anglica terra sitit.

Ed. Kemp, S. T. B. Coll. Regiæ. Ss.

Infelix nata, & conjux! scelerata Parentem
Una manus, Sponsum sed numerosa, premit;
Non tamen infelix, quia felicissima Matrum,
Quæ satus invictus neutra pericla timet.
Secura ergo potes terris discedere: Natus
Morte domos sicca scandet in æthenas,
Nempe dat, ut Sanctis, illis Patientia cœlum;
Carolus Angelico more beatus erit.

Guil. Godman, S. T. B. Coll. Regiæ. S. S.

Throni Cantabrigiense.

*Ad Augustissimum Regem CAROLUM II.,
in obitum Serenissime REGINÆ Matris
Regiæ, Carmen Apologeticum.*

Tarda quod adventet, Rex Augustissime, pompa,
Quam tenuem exornant Mulae, quod claudimus Agmen
Funeris [heu!] tanti missi de gente Togatæ:
Non fuit id temerè factum caluæ, nec inde
Audiat officii nimium Mula immemor, ac si
Haud satis ex animo videatur Sola dolere,
Quæ verbis non prima dolet: Leviora loquuntur,
Magna filese jubent, animosque in pectora cognunt,
Non pudet ad tantas offensi Numinis iras
Obstupuisse diu nostræ sic nempe decobat
Ritè parentari, sic vestræ (CAROLÆ) Matri:
Sic nisi post tacitum murmur non fulmina mittit
Jupiter, & lento sic gressu ad summa venit,
Justius obriguir ~~maquæ~~, cui pectora sudic
Fulmen, & ~~maquæ~~ præcordia versant
Arma Dei: sensus nobis mentemqueretundit
Heu! nimium Lethale malum, cogitque flere.
Quod si non poterit nostra reverentia panni,
Non dolor elinguis purgare silentia tanta:
Crediderim (nec vana fides) Te, Diva Maria
Incola clara Poli, turbari nolle Triumphos,
Quos agis æternos, nec gandes luctibus illis,
Officiosa nimis quos fundit turba Tuorum:
Quanta novi meritò succrescit Gloria Scepti,
Quod tandem, Regina, tenes cum conjuge Rege,
Cujus ad amplexus atque ad consortia sacra,

Threni Cantabrigienses.

Sic rediisse juvat, sic letius iter ad Astra!
Fœmina chara Deo, quæ Rege & Martyre digna:
Optima vel Regis voto, cui nulla placebant
Optima ni fuerant, una cum conjugè Regnum
Divide perpetuum, quod non vel crimina nostra,
Non furor insani populi turbare valebunt.
Ast ego dum refero vestros, Regina, Triumphos,
Martyre quæ fueris, sed non sine Crimine Nostro,
Cogor & infandos horrens renovare dolores,
Quos renovare vetas, Rex Clementissime: Jussus
Desino; sic tandem dampnam silentia præstant.

Hnm. Gower, S. T. B. Coll. Div. Joh. Sec.

*In obitum Serenissimæ Principis MARIAE
Regis Matris*

GAllia, quid memoras Henricos aut Ludovicos?
Nomina quid Regum, Reginarumve recentes
Heroumve Ducum, quos exultat inclyta virtus?
Quid mihi Cartesios, doctas quid & Heroïnas
Objicis, ascivit sibi quos Dea summa Minerva?
Quid Dominas narras rigida Pietatè celebres,
Quæis prope divinos Roma assignavit honores?
Sola MARIA tuæ laus est & gloria gentis:
Unica Divarum decus est &, Roma, tuarum.
Inter & igniculos splendet velut aurea Phœbe.
Principe digna quidem tali fuit Anglia sola,

Threni Cantabrigienses.

CAROLUS & solus tam fidâ Coniuge dignus,
Cujus adhuc superest longè Illustrissima Proles;
Inque dies vigeant hæc casti pignora amoris,
Accedat Matri sobole hæc quò fama perennis.

Interea exemplum veræ virtutis ademptum
Conquerimur nobis; dum tu lætare MARIA
Fata tuo tandem te conjunxisse marito:
Cum quo perpetuos liceat celebrare Triumphos,
Pròque hâc Mortali æternam gestare Coronam.

Joh. Radcliffe, S. T. B. Coll. Magd. Soc.

Ad S. Petrum Westmonasteriensem querutum
Quòd REGINA Mater sepelitur in
S. Dionysio juxta Lutetias.

SACRA *Dionysii* Tumulum quàm fabrica jactat!
Et tuà quàm queritur (Petre) superba strues!
Reginæ ostentans Marmor vix cedit honore,
Tamque avido exceptit Lilla nulla sinu;
Bis passus damnum es, CAROLO Windsorâ triumphat,
MARIA Cinetes Gallica templa fovet.

H. Appleton Armiger Coll. Regiæ.

Tibreni Cantabrigiense

In obitum Serenissimæ Reginae MARIE.

INfandum Regina diu perpeffa dolorem,
Per varios casus, per tot iactata pericla,
Per mare, per terras, per tristia fata mariti
Diffugiens, tandem languescit, fessa soporem
Quærit, at ignorat fallax medicina Papaver,
Dum somnum haud morti similem, sed fata ministrat.

En! mors & somnus coeunt, quàm gratus uterque
Defessis, placidâ recreent dum membra quiete.
Sistite nunc Lacrymas, Angli deponite luctus,
Regis enim Mater pia non est mortua, dormit.

Ed. Smith, Equitis Baronetti filius natu max. Coll. Magd.

---

*In obitum Illustrissimæ MARIE
Regis Matris.*

PArce usque horrificæ sunt, Adamantina
Non concessum homini fata recludere;
Immitiquè potens Jure Diespiter
Æquat Sceptra ligonibus.
Esto, sed licuit, qui peragrant agros
Justis Elysios (seposito metu)
Demulcere sibi pectora mutuo,
Dum ærumnâs memorent graves
Quæ quondam premerent: sic (modo dicere

Threni Cantabrigienſes.

Vati ſit licitum tam tenui optimam

Reginam CAROLUS, Martyrii decus,

Conſortem alloquitur Tori.

"O Conjux atavis edita Regibus,

"Et Mater Sobolis candida Regiz,

"Coeleſtem requiem jam tibi gratulor

"Poſt discrimina per mare,

"Per terras; nec enim ſanguine ſordida

"Committunt placidi praelia Coelites,

"Hic cornu retinens divite copiam

"Pax ſemper viget aurea.

Siſtas præcipientem Muſa procax gradum:

Nec tu colloquium fingito Principum,

Rimari quoniam cœlicolum nefas

Et Regum penetralia.

R. Manlove, A. M. & Coll. Magd. Soc.

Epitaphium inſculptum Tumulo Sereniſſimæ Henriet-

ta MARIE Regis Matris, &c.

"Ὡς Μαρία κηδεύται, τῆς κλῆρος ὑμερὸν ἔχει,

"Ἦν Ἀρσὸς βάλῃ, καὶ ῥαυμάσσειται, Κληρὸς Οἶδός

Τὴν δ' ἐπείγει πικρὸν, λευκὸν Τ' ἐπέρου οὐδ' ὄντας

Κρόνῳ Σῶμα ἄφ' ὧ, Κραδίην Δάμῃς ἀμφιγλυφίῃ,

Τῆς ψυχῇ μὲν ἰταί' ἀπὲρ πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον,

Τρὶς παρολβίῃ Ἀγέλικῃς Θεοῖς ὠκυπέτῃ τιμῇ.

Conjugio, Bello, Monitis, Soboli, utque Marito,

Caſta, Virago, Gravis, Chara, fidelis erat

R. Turner, S. T. B. & coll.

ΕΠΙ

D

Epi-

Threni Cantabrigienses.

Epitaphium Seren. REGINÆ.

Hic jacet Henrica, propè major, filia magni,
Et quæ Carolidum mater & uxor erat.

At nunc mitis erit nostri internuncia fati,

A coelo ad terras, à CAROLO, ad CAROLUM.

Mer. Head, A. B. Coll. Regal. Soc.

In obitum Serenissime MARIE Regine Matris.

Illustris multos cùm jam transegerat annos,
(Digna & Nestoreos exuperare dies)

Nos Immortalem speravimus esse MARIAM;

Cœpimus & tantæ ponere templa Deæ.

Jam licet ergo polos, atque astra relinquere, nempe

Numina jam tellus, Jupiter inquit, habet.

Quin proprios coelos, cognatæque Numina tandem

Dignare adventu, maxima Diva, tuo.

Dixit, & extemplo legatus ab æquore Pifcis

A tribus hæc referens verba deabus adest.

Orta Venus ponto, Cytheræide pulchrior ipsa,

Abjicit ad vestros (En!) sua scopolæ pedes.

Magna Jovis conjux, Junone potentior ipsa,

Imperio tradit regna deosque tuo.

Laurea ferta tibi, Tritonide doctior ipsa,

Offert en! domina doctæ Minerva suæ.

*Græci qui Gre-
novici visus erat
paucis ante istius
morigem.*

Ergo

Thraci Cantabrigienſes.

Ergo veni, triplicem capias Regina Coronam,
Et tandem in coelis accipe, Diva, locum.
Non tantum totus jam se tibi debuit orbis,
Jam tuus est factus debitor ipse polus.
Heroas terris donasti, Numina coelo,
Jam satis est, Superas scande vocata domos.
Te nati expectant matrem, te jure reposcunt,
Et nata, & conjux, virque paterque tuus.
Dixerat, & vultu subridens illa Sereno,
Advenio conjux, filia, Mater; ait:
Terra vale, nec tota vale; tibi nempe relinquo
Ipsa meum CAROLUM dixit, & inde fugit.
Sic cecidit Divis exorta, Parensque Deorum,
Ipsaque jam tandem funere facta Dea.
Magna quidem Genitore, minus nec magna Marito
Hic magnum in teris Numen, & ille fuit.
Magnus uterque quidem fuerat, Conjuxq; paterq;
Sed nisi quod Mulier major utroque fuit.

Humfr. Newbery, Coll. Regal. Soc.

In Obitum MARIE Regine.

Quale tibi fatus, Princeps I, tria regna per æquor
Transmittunt lacrymas ad tua busta soas:
Ostia jam nova panduntur, nova flumina currunt,
Diluviumque unum terra Britannia Ausa.

Threni Cantabrigienses.

Id primi Conjux CAROLI, materque secunda
Vendicat; id Conjux fida, beata parens.

Non totum eripuit CAROLUM furibunda securis,
Sed te vix aberat sospite dimidijs.

MARIA in terris CAROLUM, *Carolus/q, Mariam*
Præbuit in Cœlis, unus uterque fuit.

Progenies sed enim dum regnis tanta superstes,
Non *Carolus*ve obiit neve MARIA diem.

Inclita quin Virtus (dum terris cognita Virtus,
Dum Culta est) vitam Principi utrique dabit.

Rob. Wood, Arm. C. C. C. Comm.

In Serenissimæ Principis, REGINÆ
Matris Obitum.

Sospite quâ, Conjux dum dirâ cæde peremptus,
Martyrium hanc vocat Uxorem; Clementia Matrem;
Naram bellipotens Virtus, Astræa Sororem;
Testantur bini hoc CAROLI, simul ille Maritus,
Filius hic; Genitorque potens Henricus in armis,
Et justus Cultor Frater Ludovicus, & æqui.
At quam nec vicit Rabies malefana Tyranni,
Mente nec excussit solidâ Fanaticus Ardor,
Eheu! (nequicquam patriis erepta periclis)
In Jus Innocuam Parcarum Curia traxit.

E

Per-

Tormenti Cantabrigiæ.

Pernistis tacere inſat Medicina dolore,
Quod nequit, Regina, tuo succurrere Morbo:
Quæ fractis Anglis toties adhibere Modelam
Tentâſti, Sed quo ritu ploremus ademptam?
Carmina quid valeant? quid prodeſt Acta referre?
Ille tibi, Mater, meritos adolebit honores,
Quicumque exequitur CAROLIPIA Juſſa ſecundi;
Quem patris in ſolio Superi dent ulque ſedere.
Sic precor, & pergam ſic votis neſcere vota.

Joh. Maulyverer, A. B. Call. Magd. Soc.

CAROLUS in cœlis cœlos, abſente MARIA,
Quærit, & ut vidit, plura deeſſe negat.

Fran. Cope, A. B. C. D. F.

In Obitum MARIE Regiæ Matris.

SQualluit, & triſtes tellus expandit hians,
Et ſolis rutilum non tulit herba jubar;
Floribus abſceſſit decor, & per ſquallida venti
Pulvere ſcedant turbine rura diem;
Ipsi ægre trahimus malè rauco gutture murmur,
Vix Pulmo in liquidas ſufficit ipſe preces:
Bre ſolum, ferroque Polus conſtare videtur:
Interea ſuperos Alma MARIA petit.

Sol

Tibullus Canabrigienſis

Sol Pater, & vos, quæ magè læta, illas, recepet
Hospite Regiâ, decidis alma choros,
Si placeat coelum damnis augeſcere noſtris,
Angliâque in luctus ſit præioſa ſuos
Si ſatis in fletus non ſint hæc corpora noſtra,
Saltem aliquis lacrymis imber adeſſe velit.

Fe. Paſk, A.M. Coll. D. Feb. Sæc.

In Obitum MARIE Matris Regiæ.

Inſenſos ſempërne deos, Cœlûmque malignum
Sentiet, arque iterum crudeli funere tellus
Anglica plorabit? nec adhuc fortuna Britannam
Ceſſabit gentem, Regalẽmque ordine ſtirpem
Æternis vexare malis luctûque renato?
Credideram poſt tot ſtrages, tot funera, poſt tot
Plebeiæ ſortis lethali peſte peremptos,
Impoſitum finem lacrymis, ſaturãque Britannis
Funeribus mortem. Sed nunc magis improba, ſurgit
Altiùs, & ſolitò dampnis majoribus urget.
Nuper Regales inter Bacchata Penates
Cædibus alternis luſit, Jam ſæva MARIAM
Eripuit CAROLI Matrem, paſſûque ſuperbo
Inſultat pavidis tantæ terrore ruinae.
Quid maneat vulgus, ſi tanta injuria primos
Abſtulerit, ſi nec proſint Regalla ſceptra,
Nec pietas, nec Majeſtas horrenda retardant
Terribili mortem jaculantem ſpicula dextra?

Ibreni Cantabrigienses.

Plebs timet, atque aliud jam nunc instare periculum
Credidit, & exitium metuit tremebunda secundum.
Sic, puto, semidei, sic rustica Numina Fauni,
Sic Satyri, sic & Divi timuere minores,
Quando affectarunt regnum coeleste Gigantes,
Tentavitque Jovem patrio detrudere coelo
Ætherias ausus sedes sperare Typhoeus.
At vos ô superi (si qua est reverentia coelo,
Si qua unquam miseros respexit cura deorum)
Post triste hoc funus venturam avertite cladem :
Regia florescat proles : satis (ecce) sepulchro,
Sat morti satisque datum est : Satis una MARIA,
Excuset totam proprio quæ funere gentem.

Ch. Wyvil, T. C.

In Obitum Reginae Matris Henriettae MARIÆ Principis Illustrissima.

GALLIA quam natam celebrat, colit Anglia nuptam,
Hæc Matrem Patriæ vendicat, illa suam.

Gallia quam tumulo condit, dolet Anglia, utrinque
Divisos cineres terra, dolorque tegunt.

Nobilis hæc certè rixa est pietatis : in uno
Princeps non poterat tanta jacere loco.

Occisum Patrem plorat Regina, Mariti
Et flendo vincit, quam tulit ille, necem,

finis

Hæc

Threni Cantabrigienfes.

Hæc in morte pia est: non quis jam crederet illam,
E tot funcribus, non didicisse mori:

Guil. Baldwin, A. M. Trin. Coll. Sec.

In Obitum Serenissimæ Reginæ Matris Henriette

MARIÆ Carmen Lapidarium.

Siste pedem, viator, & audi.

Marmor hoc sepulchrale, tot Regiis perstrictum radiis,
Memnonis ad instar, evadit vocale.

Intra hunc tumulum

Non funebres minorum gentium Lampades,

Non dubium splendoris crepusculum,

Sed adultum sydus & plena Majestatis constellatio
hospitatur.

Tot hîc regii terminantur radii,

Ut indè verendum videatur,

Nè vel sacri intus iterum concrementur cineres.

Tot principes, quot affinitatis gradus.

Cùm triumphans Tyrannorum rabies

Marito Regi omnem præter Martyrii Coronam denegasset,

Tunc nostris exul ab oris

In ipso nativo solo patitur exilium.

Cùm fatalis ille ictus

Devinctissimam sibi conjugem tam charo capite deprivasset,

In cordatam pietatem, unicum afflictæ virtutis Asylum,

Tota recessit anima:

En optimum utriusque fortune

Exemplum simul & remedium.

Ibreni Cantabrigienſes.

Tum regno, tum exilio ſemper triumphabat virtus.
Solis ad iuſtar, nunquam maior apparebat
Quàm inter occidendum :
Hoc tantum intereſt,
Sol umbras illa descendens virtutes duplicat :
Quæ adhuc, per totum terrarum orbem,
Sparsim diſſeminatæ reſtant virtutum Scintillule,
Non niſi *Sacra Tui reliqua* videantur :
Sic Phœbus non ſine aliquo ſuperſtite adhuc rubore
Relinquit Horizontem.

Sic bellum indicunt Angliſ : ſic ſata minantur
Vellere ab Angliaco *Gallerum Lilia* campo :
His ſaltem exequiſ nos ſterûs ſœdera iungant,
Nunc intermedium iunctis fuit auctius undis
Æquor, dum binis manant pia flumina rivis,
Providus irriguas nuper ſuberaxerit undas
Aër, dum noſtris ſat deſiuit humor ocellis.

Gallica ſœmineos vetuerunt regna triumphos :
Fatum, quod renuit lex minus æqua, dedit,
Hinc coelo affinis, *Mediceo ſanguine* nata
Regina ad *Medicam* ſydera tendit ovans,
Erigit æthereas famæ mœnimenta per oras
Flamma à funereis Pyramidata rogis.
Gallica Reginam, tellus tenet Angla Maritam,
Namque hand una duos par capiendo, ſuit.
Continet hanc unam non unica Terra ruinam:
Princeps una cadit, binæque regna gemunt.

Ja. Lowde, A. M. Aul. Cla. ſec.

Palatium

Thyoni Cantabrigiensi.

Palatium Somersetianum ad REGINAM.

Mæstitiam, seniumque & longi signa doloris
Deponit tua Te, Diva, jubente Domus;
Nil remanet Mortale; redux Astræa **MARIÆ**
Fit comes, & duplici numine tecta replent.
Undique lux, & lætus honos jam vibrat, & omnis
Luctus in æternum mittitur exilium.
Invidit Nemesis; faciens non ausa Britanno,
Funereas alio quassat in orbe faces.
Si qua fides, quod non Niobe jam quæque columna,
Et mea quod non sint marmora nigra, dolet:
Usque adeo ornasti, nequeo lugubre videri;
Usque adeo nollem jam placuisse Tibi.
Morte suâ fratrem Pollux, Te cerva redemit
Cæsa Agamemnoniis, Iphigenia, focis;
Phœnicem proprio redimunt incendia nido;
Cur mihi Reginam sic revocasse nefas?

T. Gale, A. M. T. C. SW.

Drupis (aiunt) scopulis, terræque tumultu,
In ripas fissa est unica terra duas.
Cognatae gentes, dum se spectantia longè
Littora cum fremitu dissociata jacent,
Compede conantibus junguntur, ut Amphitrite
Brachia porrexit latore utroque sua.
Amplexa est **CAROLUM** sua dextra, & læva nepotem,
Contracto modo sic duo regna ligans.

Oh

Threni Cantabrigiæ

Oh Patre audaces ante hæc peremptore filia,
Sed vestram non est solvere vincla thori.

John. Warley, A. M. Aut. Cla. Soc.

Q Uod trahor invitis Musis? cur sæpe vocata
Melpomene detrectat onus, ceu sinibus exul
Angliacis, citharamque negat tractare solutam?
Anne quod imbuti salibus lepidique Poetæ
Carolidum læti ob reditum sociis (que reductos
Mœstam devovere *ultra Garamantas & Indas*)
Esto: sed Heroïna vocat jam Diva MARIA,
Cujus ad illustres titulos assurgere fas sit:
Nulla tuarum ignota illi aut invisæ sororum,
Dum queror hæc, & vix lacrymosum extorqueo carmen,
Tandem Musa venit, sed non ea Musa videtur
Heroum quæ fata solet cantare, triumphans
Nomine Calliope, roseo spectabilis ore,
Festivo vultu, comptis redimita capillis,
Qualis visa fuit cùm primò advenit oras
CAROLUS Angliacas, verbisque ita mulcet amicus
O fortunati nimium bona si sua norant
Angligenæ, quorum lacrymarum fluctuat æstu
Insula! quæ possit tanto sub Rege malorum
Ilias opprimere has terras? quisve imminet hostis
Præfectura maris dum sit sub fratre Jacobo?
Sin fortè Hen' retæ lugetis fata MARIA:
Nonne facis nimiumque foret præcludere vestro

Oceano

Pliny in Britannia

Oceano quos terra impit compendit, quos
Quin tot Regum ortam, divitumque parentem
Vultis? at infelix erectas Gallia cristas
Dejiciat potius, quæ tot suffulta per annos
Soliis auspiciis, hinc discat poscere stirpem
Carolidas, cognata tenet, dum sidera Mater,
Quæ exuvias posuit regum immortale reliquit,
At vos thura datis, vitiis neque purior aura
Iratos tollat: diviso CAROLIDA orbis est
Jupiter, ingentis pelagi qui sorte secunda
Jura tenet frater, Britonum est Neptunus in undis,
Henricus (vestro cum placuit, ut tunc haret
Regnat in Elysiis, simul hæc est ita regia,
Nec pedibus possent prævertere curatula Musam
Tarda suis, at dicta animis stupescitæ revolvunt

In continuos id temporis passus.

Jam satis tellus cinerum atque diu
Sulphuris vidit, piceique fumi,
Sat diu insanas vomuit favillas

Languius Richer.

Ipse Musarum Camus arida ora
Funditus tollens, ubi tuncque venit
Alveum, & fluctus mediis opacos
Quærit in undis.

At quid aspecto Medicea juxta
De novo fidus? velut orbe vulsa
Pallida assurgunt, fremituque magno
Murmura miscent.

Heu, Britannorum decus! Henriettæ
Noscimus flammæ, radii evolantes

Threni Carminibus

CAROLUM *Carminibus*

Carminibus *Carminibus*

Hinc sepulchralis videatur Orbis,

Terra fit Bustum, cineresque circa

Spargit, ingenti subitis aere toro

Munda fama,

Astra subjectas tendere terras

Lumine averso, velut id Neronis

Jusserat, flammis moriente Matre

Constat Orbis,

Ipsa Naturæ series laborat

Febre, mors pulsat minus aqua tuces

Principum, at viles satiata spernit

Rurc tabernas,

Quod licet, flammis lacrymæ superfluit,

Nè sit in flendo modus, Hippocrene

Flebilis vestras hodie querelas

Sentiat aucta,

At quid ad coelos sequeris prophanus?

Purior posthac meliorque vivas,

Mortuâ, nè tu fueris, Mariâ

Haud moriturus,

Rob. Low, A. M. Anl. Cla. Soc.

Rob. Low, A. M. Anl. Cla. Soc.

Rob. Low, A. M. Anl. Cla. Soc.

Rob. Low, A. M. Anl. Cla. Soc.

Rob. Low, A. M. Anl. Cla. Soc.

Rob. Low, A. M. Anl. Cla. Soc.

Rob. Low, A. M. Anl. Cla. Soc.

Rob. Low, A. M. Anl. Cla. Soc.

Τὸ πρῶτον βιβλίον τῆς ἱστορίας

Εὐρ' ἄρα, Μεκκάρῃ, καὶ τῇ ἑξοχῇ προήκου' ἡ δ' ὅρα ἄρ'.

Πιερίδων, μοῦσι διακρούσῃ καρδίῃ.

Ἔστω δὲ τοι χλαῖν' ἡ μάστιγός τε, καὶ ἡ ἰσχυρὴ ἄρ' ἔστω.

Καὶ λέγει τοῖς Βρεττανῶσι ἀνδράσι τῇ μάλῃ.

Ἀνὰ ὡ Βασιλίσταν, ἀπὸ χροῖα θυμωκῶν.

Ἡ μεγάλη ΜΑΡΙΓ' ἡ πρῆξι φίλῃ.

Τεῖς μεγάλη ΜΑΡΙΓ' ἡ ζαδὴν Γαυτῆρος ἀρείων.

Ἰση ὦ Γαμέτη, Παιδοῖ ἀκρότοτῃ.

Ὡς αἶψ', ὦ Βασιλίστα, λελασμένη ἐπ' ἄλλο πάτησι.

Ὡς ἔχῃ ἐμβέβηκεν ἀπείροτα θῆρον.

Σὺ δ' ἄρα σοι πᾶσι τ' ἀρεταῖς, χαρίσι δ' αἶψ' ἐπύπνῃ.

Γαῖαν τ' ἐξαυδῖς πρόσβαλλοις θίμῃ.

Ἡ ῥ' αἶμιν γερῇ πεπρωμένη ἐστὶν αἰὶν.

Μυστῶν δ' ἱερῇ χαρμ' ἀλάτῃ χροῖ.

Κλαυθμῶν δὲ κλαυθμῶν, σὺν ἡσυχίᾳ χροῖ.

Καὶ κτίρια κτίρσιν, καὶ νεκρὰν ἡνίκῃ.

Οὐχ' ἄλλῃ, ὦ Μοῖρ', ἐστὶ χακῶς ἀπὸ δῆμον ἀταρῆς.

Λαγαλέοις δαμύσι τοῖς βελόεσσιν βροτῇ.

Ἀλλ' ἰδάλῃ, τίνας αἶμα τοῖς Βασιλίστα αἶμα.

Νῆστον ὅλῃ πλῆγῃ τῇ μᾶν ὑσμίνῃ.

Ἀλλὰ τίς πόσον πένθος αἶμα; ἢ μάλ' Ὀλυμπῷ.

Τῆς Ζεῦσις ἐνέκεν ἵερπεται ἄφροσύνῃ.

Τῶν δὲ Ποσει κλεινός, καὶ τοῖς πύργῃ Τεκνίσι.

Ἀξία μάλ' ἡσυχίᾳ δεικνύουσιν ἱστοί.

Τοῖς δ' ἥτορ πρηνεσιν οἱ Ἀγγελοῖς Οὐρανῶσι.

Τμῶσι δισσυσίσι, καὶ χροῖ τῇ.

Φαίει δ' αὖ μέγα σῆμα Πατὴρ ἀνδρῶν ἡ θείῃ.

Ὅφρα μὴ οὐρανῶν γάρρῃ λείδοιτο βροτῇ.

Οὐβροσι καὶ ἰδίῃ (ἰδὼν πύλαι) ἀσάν ἀνέσταν.

Τόδε δὲ νηγεμίλῃ σκιδναῖσιν ἡσυχίᾳ.

Ἀγγαίῃ δ' ἡ γλαυκὴν αἰὶν μετὰ Ὀλυμπῷ.

Καὶ ἰο δισσυσίσι δισσυσίσι χροῖ.

Τὴν τὴν Συντακτικὴν

Χαῖρ' ὦν, καὶ Ἀνέστη ἡ θύρα τῆς ὁδοῦ. Δ
 Εἰνε, σὺ, τῇ θαλάσῃ παρῶν, ἡρῶν, γῆν.
 Ὡς το μὴ καὶ τῇ ἡρῶν, ἡρῶν, γῆν.
 Εἰς ΚΑΡΟΛΟΣ Τῆν, Μανῆς, ἡρῶν, γῆν.
 S. Scattering, Tr. Coll. S. S.

Εἰς τὴν πύρραι βασιλείᾳ τῇ Εὐαγγέλι Μαχίας βασιλείᾳ
 Γαβίη, Ἀνέστη, Ἀδελφοί, Τῶν.

ΤΕσπερὶ ἀγγεῖοι βασιλείᾳ πύρραι Ἀρρεῖ
 Οἱ δύο τῶν Μοχάβη, οἱ δύο τῇ Μαχίας.
 Ἐρρίκ, Κάρλο, ΑΤΔΟΓΚΟΣ ΚΑΡΟΛΙΔΗΣ, π.
 Οἱ δύο μὴ βασιλείᾳ, οἱ δύο Γαβίη, π.
 Ὡς οἱ μὴ πύρραι, πύρραι, Ἀνέστη.
 Οἱ δύο τῇ ζῶν, οἱ δύο τῇ δαίμονι.

Gust. G. G. S. T. B. Coll. Regal. S. S.
 ΟΤΙ ΜΟΛΟ Ἄντ' ἡρῶν, ἡρῶν, γῆν.

Misella Patria, omnes per Deos rogo,
 Manesque Brua nobiles,
 Quo scelere diro, vel quibus piaculis
 Fulmen severi Numinis,
 Coelos minantes, & maligna fudera
 In fata rapisti tua,
 Quid est, an arae conticescunt saturee,
 Gemuntque sub manu impia?
 Nam non (ut olim) ante per purum aures
 Currus agit Dielpiter;

Jam

Threni Condrigianæ

Jam Sol Eoo tristis exorietis sinu,
 Nobisque semper lugubris,
 Nunquam cubile repetit Hesperum nisi
 Inebriatus sanguine:
 En quas Enyo, quasque feralis lues
 Exercuit tragœdias!
 Heu febrium deserviunt examina,
 Flammisque contendunt novis:
 Non alius est formidolosus Cancer,
 Non alter hostis Angliæ:
 Ah quæ cecidit fulcra, quæ munimina
 Labentis hujus insulæ?
 Loquantur Heroum indies celebrium,
 Antistitumque funera:
 Loquantur Henrici demum & Mariae
 Sacer Britanniae cruor:
 Ter & nefasto quæ tribus Regnis die
 MARIA cecidit altera,
 At ô! cruenta Parca, Regum sanguine
 Nunquam te expleti sues?
 Illum tulisti, illamque, nobis invidens
 Foelicitatem plus nimis:
 Perges & hanc rapere, miselli ut nos simul
 Pereamus omnes Basilicæ.
 Ab orbe divisos Britannos deseris,
 At heu! imago à se dividis.
 Hic hæc nigeo marmor, & mens adstupet
 Post tot ruinas publicæ,
 Quis non repente metuat, optetve impiger
 Ut fractus orbis concidat?

R. Goodrick, Aut. Rembr. Soc.

Threni. Consolatio.

Henrico ignoscit Majorem Gallia nullum,
Par erat ac CAROLO sola MARIA suo.
Major & adversis rebus par una secunda
Lassavit cunctas imperiosa vices.
Regali labente domo, stas ipsa superstes:
Hæc satis visa est cedere, fata tibi.
Non tibi, sed nobis vixisti, nec prius ipsi
Vivimus, (heu miseri) quam cupis ipsa mori.

Th. Horst, A. M. Coll. Regal.

Dum CAROLUS supero solus Regnabat in Orbe,
Terra erat æthereâ ditior ipsa plagâ,
Ast ubi coelestes MARIA ascendisset in oras
Divorum numerum fecit utrinque parem.
Jam CAROLUS terras, quas & Catharina gubernat,
Et cœlos, CAROLO juncta, MARIA regit.

Idem

Henrici necis, & CAROLI rea terra, Maria
Indigna est, sed nec digna MARIA mori,
Non indigna tamen cœlisque Deoque Parente
Gnata suo, CAROLO digna Marita suo.

R. Peachey, A. M. Aula Pemb. Soc.

Ergo

Throni Cantabrigienses.

ERgò abiit Regina parus : Tam nobile coeli
Pignus ! at hoc ipso colore vel dignius addi
Hanc sedem mens pura petit, patriamque vocare
Gestit. Pars sequior nobis est causa dolendi,
Quam nimium ciro lugemus tellure repòsum,
Sed ferimus damnum : dum altè radicibus actis,
(Non nudis) **CAROLUS** floret magis aurea gemma,
Hinc tristes Nymphæ : Nympharum tristior autor
Thamesis in luctus ibit, nec flumine parco
Deflebit Matrem, faciè que virefcere Gnatum,
Illa capit quartum, Gnato tria regna relinquit,
Nunc saltem (si non Jove) cum Junone tenebis,
CAROLE, divisum sceptrum, Hoc si pender ab astris,
In tua jura trahet Moderatrix ædua stellas,
Invictumque tuos tonitru torquebit in hostes,
Cumque tua immensum reboantia concutis æra,
Communes miscebuntur mugitibus Orbes,
Nec trepidæ gentes discunt Vos temnere Divos.

Tha. Townes, M.B. Coll. Christi.

QUANTA **MARIA** fices ! fueras quæ viva, Monarchæ
Mater, Sponsa, Soror, Matertera, Filia, Neptis.
Sic tot, Flos lucens, *inscripias nomina Regum,*
Dum Parce carpunt immixti pollice sterna,
Ipsa probat marcescere Gallica Lilia. *Et ad d.*
Flos habet inscriptum, supremæque linea picta est.

Nathanael Vincent, A.M. & Aula de Clare Socius.

Alca

Three Cambridge Men.

Alta, nec immerito, transitus suspensa; iustos
Dat castius placentis, quos dare lingua nequit:
Suppressere haud tantos (quale hoc dilemma) dolores
Fas est, nec verbis edere Musa valet.
Quas tamen elicit lacrymis dolor atrox; itas
Pingito, sed tremula, qua potes arte, manu.
CAROLUS occiduas sunt hinc transmissus ad umbras,
Quando atrox hominum sic scelus esse pio.
Vis eadem imponens tantos armata dolores,
Lugentium flevis obstruit ora nimis:
Sed jam mens lacrymis habet hoc oppressa levamen,
Quod cum ferre valet non bene, flere licet.

Guiljel. Lewis, A. M. Coll. Jesu Soc.

Dum niveis per mare volat Regina quadrigis,
Candidior solito lactea visa via est.
Reddita mox Coelo, claraque in luce refulgens
Cingitur Angelicis inseriturque choris.
Hanc *Pius & Justus Magnusque, & Pulcher, & omnes*
Agnoscent *Atavi* concelebrantque nurum:
Necdum visa sibi felix, volat oculus ultra
Ad **CAROLUM**, fruitur qui propiore Deo.

Gen. Seignior, M. A. Trin. Coll. Ox.

Mater

Threni Cantabrigie

Mater, Reges & Magni, dromedæ Regum
Stemmate, sed necesse est flor ipsa suo,
Proxima nobilitas cœlis, & proxima virtus,
Hec nitens agnata appetit superas,
Sic natura jubet, nihil hic durabile Magnum est,
Nil extra proprium vult habitare locum.

Robertus Walpole, 1740, T. III. A. M. 52. 1741
Walpole Equitis Palati filius nato maximus.

Si pietas, si prisca fides, si casta jugalis
Cura tori, aut sortis mens utriusque capax
Commendent superis quenquam, cœloq; reponant,
Haud dubie æthereâ sede, MARIA, micas.
Roma, uni plures sanctos adscribe tuos,
Nam meruit plures una, MARIA, Ides.

Ch. Wandesford, T. C. Commens.

Quæ Patrem vidit præcunctis morte peremptam,
Quæ Canora nam commissa virum per mille pericla;
Pectus & exposuit totumq; fortissimè cœlis
Hostium, & in mediumq; se & in præve cœlis;
Conjuge quæ vidit caput & ocula demissumq; foris
Ictu fatali, teneram prolemque fugatam;
Exilium & vulgibilem perpeffa, triumphos

G

Egit

Threni Cantabrigienses.

Egit, & aspernans quicquid fortuna valeret,
DIVA Maria VOLENS posuit reginae Coronas;

Anno MDCLXVIII.

Feb. 8. 1668. A. M. Coll. Sid. Soc.

Quæ sæpe optasti, cognata ad sydera migras;
Et frueris CAROLO Diva, MARIA, tuo.
Non licet ulterius pietati obfistere tantæ;
Si meritis dantur Sydera, jure tenes.

Carolus Hutchinson, Gen. Coll. Trin.

In Obitum Augustissimæ Principis Henriette
MARIÆ Reginae Matris

Opus obelapub.

Mater, nata jaces, conjux, soror inclita regis.
Conveniunt titulis regia quæque tuis.
Principe digna viro! hoc uno minor inde videris,
Foemina quum fueris, sed dea digna Jovè.
Numine plena ruis Carolina in sydera: coslum,
Funere in hoc de quo Roma triumphet, habet.
Foemina quàm felix! cui, quanta est, quanta refulsit,
Anglia pro solio, Gallia pro tumulo

Geo. Mead. A. M. Coll. Trin. Soc.

Infandum

Troeni Cantabrigianse

In fandum Regina jubet renovare dolorem,
 Si quod perpetuum est, id renovare potes.
 Nulla dies potuit luctus finire priores,
 Grandibus accedunt tempore damna malis.
 Poscit adhuc planctus *Henrici* & chara *Sororis*,
 Umbra, nec exequiis his decet esse modum.
 Nam cum principibus nasci fortuna negavit,
 Crudele est illis tum licuisse mori.
 Quæ compensari poterunt, vix damna videntur,
 Nec digna est lacrymis mox reditura dies.
 Sydera si nostrum miserata redire *MARIAM*,
 Lucèque si tantâ se spoliare velint,
 Quamvis jam sumus, hæc miseros spes esse negaret,
 Magnaque curarum pars relevata foret.
 Sin propria cuperet nobis imponere sponsa,
 Juppiter, & tetricam velet abesse *Deam*,
 Nostram sola potest ea *Majestate* referre,
 Moribus impar eris, vel Jove teste suo.
 Induat hæc *Cytheræ*, fiet quod pulchrior, ora,
 Lascivo vitium prodereet igne suum.
 Sin innupta velit *Pallas* simulare *MARIAM*,
 Sorderet tantâ prole reperta *minor*,
 Post hanc fucatas jam tantum, *Gallia*, *merces*,
 Apportas, pueris quæque placere solent.
 Hæc intermissi tam grandia damna tributi,
 Vestigal tantum solvere sola valet.
 Redde iterum vivam, aut debes, *Galle*, *sarcophagus*,
 Sin debes, post hanc reddere plura neguis.
 Hæc miseri, ut fallant curis, sibi somnia fingunt,
 Et gaudent illâ, spe revocante, *sua*,
 Quam bis perdidimus: Totam, dum vixit, habebat
Gallia, nativo derivulque *suo*.

Theodosius Cantuariensis

Dum CAROLUS ingreditur, oculos videtur reliquit,
 Digna minus misere, non meliore viro.
 Jamquid iterum CAROLUS nulla turbante procella,
 Amplexus placidos, & sua regna petit.
 Jam meritis (si quis potuit meruisse) Corona
 Seracjus, nobis sed propria venit.

F. B. T. C.

Qualis, ubi Ortygia excessit Latona, Deumque
 Limina intra dedit, divini conscia patris
 Insula squalibat multo deserto dolore,
 Mœstosque infelix abeunti indixit honores.
 Talis cedentem terris, seduloq; beatas
 Quærentem gemitu te, Diva, Britanniam mûtro
 Prosequitur, largoque hunc etat huncine vultus.
 Scilicet augusto vultu non gloriâ parum
 Latonam, sacro potiorem lumine Phœbi
 Quæ CAROLUS scris ostendit pœna Britannis.
 Sed neque Coelicolûm te, gratior advena, sedes
 Appulerat, similisve tuis emissa labores
 Illa pererratum fugiens Pythona per orbem
 Vix tandem nati telis defensa quævis
 Tu Rabiem vulgi, quo non humilior Hydra
 Crevit in Herculeæ fecundo vultu vinctæ,
 Expertam toties multa & virtutis repressam
 Vicisti, adverso non unquam extrema casu.
 Et ni fata Deum divulsant Coniuge tanto
 Læssissent, si non isthoc te vulnere dudum
 Exanimem Angliacis superi decedere ab oris

Cōgissent,

Theophilus Cantabrigianus

Cogissent, haud re moerum Gallia tandem
Acciperet, tumuli aut tanti pactaret, honorem
Gallia quæ primos nascentis viderat ortus,
Non eadem occiduo gauderet lumine, victa
Tum demum, sparsos infanda cæde penates
Et sacro refugis pollutam sanguine gentem:
Sic olim scelere amissi post fata *Sichæi*
Phanissa & patriam fugiens & inhospita tecta
Quærebat moestas alieno in littore sedes
Ast illa amplexu veteris satiata Mariti
Jam dudum Elysiis felix requiescit in arvis.
Te quoque nota fides *CAROLUS* super æthera vectam
Reddidit, æternoque iterum conjunxit amore.

Rob. Needham, A. B. Coll. Regiæ. Sc.

Mortales fructu qui donavere, vetustas
Grata nimis superas iussit adire domos;
Vixque capacem isto numero stipavit Olympum:
Quos quia sic voluit, credidit esse Deos.
Nostra autem quantum tibi debeat insula, novis,
Cui *CAROLUS* obtingit noscere, cunque *Ducem*,
Tanti non fuerit rea criminis Anglica terra,
Si ruat in cultus officiosa ruos.

Stephanus Fermi, Trin. Coll. Cantabrigiæ.

Threni Cantabrigienfes.

Quò tandem importuna reos sua fata Britannos
Urgent? aut miseris quænam infortunia restant?
Regia in externis nunc Umbra quod exultat oris,
Atque lares proprios fugit indignata: popellum
En fastidit adhuc malefandum: Sic vaga crimen
Exprobrat genti CAROLINO sanguine foeda.
Ah satis, en, luimus patriæ perjuria nostræ,
Et plebs in proprias conspirat sedula poenas;
Hactenus infelix, quod nulla piacula restant.
Exuvias capiat sacras dum Gallica tellus,
Inque sing posita tumefacta superbiat Urnâ.
Ergo procul cineri trepidante litabimus igne;
Amoti averfam inferis placabimus Umbram.
Tu vero, REGINA, polo dum inserta resulges,
Astra inter curru CAROLINO & vecta triumphas;
Afflictam radiis dignare revisere gentem,
Lumine propitio mœstas has discute nubes.

Guil. Briggs. A. B. C. C. C. Sc.

Magni gnata, Uxor Sancti, Justi soror, adde
Nobilior gnata, uxor, sorore Parens.
Ipsaque par, plusquam agnata virtute coruscans,
Nec titulis unquam cedere visa suis:
Ecquid in humanis potuit contingere majus?
Mariæ majus contigit, occubuit.

Michael Pratt Arm. A. M. Trin. Coll.

En

Tibreni Cantabrigienses.

EN Regina, Boni conjux, & Elia Magni
Unius & Magni, Prima bonique parens
Non opus, ut Fama tua sit Mors sparsa per orbem,
Princeps quisque suo in sanguine, frigus habet,
Et tua dum Regum fluit undique Purpura Venis,
Conveniet magis his luctibus ille color.

F. Allison Chl. Reg. A.M.

ASpera magnifico fruitur fortuna triumpho:
Tristitia jucundis succedunt funera festis.
Conturgent Manes, vulgaria secula remeant,
Latantur tantum Regali sanguine pasci.
Religio, pietasque, decus, veneranda senectus,
Sacraque Majestas, uno condenda Sepulchro:
En Coeli infaustam quasi prænovere ruinam,
Detinere suas longo pro tempore nubes,
Plures ut fundant lacrymas in funera tanta.

Fones. Ant. Clav.

In Serenissima Regina MARIE obitum.

ET merito repoves nostros Regina dolores,
Respicimus quousque teque tristique tuum!
Conscia gens cordis (unus ejus, teque dolente,
Conscia forte necis dicimur esse tuae!

Lethiferis

Threni Constantigianesi.

Lethiferis Carolo jamdudum sancita telis,
Confecta haud alio vulnere forte iaces.
Nam tibi languenti, quæ cunctis grata salutem
Attulit, illa dies non medicina fuit.
Non rediens potuit Sol nubes pellere vestras,
Sole tuo amisso, nil tibi lucis erat.
Non CAROLUS, CAROLI defuncti fata, renatus
Pensavit, vulnus sed superavit opem.
Per lacrymas, gemitus, vidui per cædia lecti;
Credibile est morbum convaluisse tuum.
Quodque diu errabant horrendâ nocte Britanni,
Credibile est causam noctis id esse tux.
Proh dolor! & semper nostrates hæc mala damment!
Hæc se non ulla infusa suffret aquis.
Albion an falso dicetur, foribus ara?
Nec sibi cum niveo nomine candor erit?
En lacrymæ, possit modo rursus diceri alba.
More nivis liquida, Sole calente, fluent!

Thren. Lycid. Coll. Regal. Soc.

Quod REGINA tuos Granta olim lussit amores,
Et cædas thalamis prætulit (alma) tuis;
Sponte Sepulchralis accendere nonuit ignes,
(Sustinet has partes officiosa soror.)
Mentitam pro te placuit sibi credere famam,
Heu! nimium superos Granta dehinc tuos.
Ast ubi funestum complemur compita ludæ,
Solutus & attonito regnat in ossa dolor;

Thren. I

Funera

Threni Cantabrigienses

Funera tristis adie, nulla sperantibus, ar quas
Ipsa prius totas Pegasus undas fudit;
Utpote restarent quævis nulla pæcunia, palmis
Illotis tulerint si sua thura Deæ.

N. Rishley, Trin. Coll.

Ad Academiam Oxoniensem.

HAud prius à Gallis Regina, Oxonia, nôsti
Interitum, spargis quàm tua Threna foras:
Sic Galli occipiunt nimio, quasi fulmina, cursu;
Lentè accensa quibus fax inperesse queat;
Præcedant alii citius properando seretrum;
Ut deceat, tardo nos pede consequimur.

S. HERN, A. B. Aul. Clav.

In Obitum Reginae Matris.

Connubio quondam stabili CAROLI æque MARIE,
Mens fuit una, uno juncta fuit Capite,
Cùm CAROLI Caput est raptum, Capite ipsa carebat,
En citius rapta est, ad Caput ire suum.

B. Fabian, A. M. Sid. Coll. Soc.

H

Fune-

Tamini Cantabrigiæ

Fulnere vibrans en flammis moesta feroces
 Horrendamque quærit Libitina facem
 Cæsareâsq; petit lauros Augusta capessit
 Circundatque sacrum prodigiosa caput
 Quid vidi? scelus ipsa meum, mea funera vidi
 Dira solent iustos facta probare Deos.
 Mors animas animâ numerosas perdit in una,
 Percutit & telis ingeniosa suis.
 Lugeat amissis Reginam Phœbus habenis,
 Augeat & lacrymis non oriturus aquas.
 Sed meritò facie insuetâ lætabitur æther,
 Assumpsit vultum nempe MARIA tuum.
 Sidereas conscende domos secunda, beatum
 Adstat in adventum religiosa cohors.
 De recto tandem dubitantem tramite flecti,
 In planstro expectat CAROLUS ipse suo.

Ludovic. Maidwell, Coll. D. Joh. n.

*In Obitum Illustrissimæ Principis HENRIETTÆ
 MARIÆ Dialogus inter Angliam & Galliam.*

Angl. **N**unquàmne cessas esse perniciës mihi?
Gall. Nunquam querelas desines istas tuas?
A. Da mihi MARIA, redde depositum meum.
G. Mea est MARIA, Magnus Henricus dedit.
A. MARIA nostra est, CAROLUS major jubet.
G. Per me MARIA filia est magni Dei.
A. Per me vocatur uxor invicti Jovis.
G. Ego parentes teneo MARIAE sacros.

A. Almaz

Floris Comarigton

- A. Alme MARIE Mater ego fero.*
G. Dabo sepulchrum, prima que etas dedi.
A. Quæ Nuptiales tradidi, hæc tradam facies.
G. Super sepulchrum Lilia efforgant mea.
A. Mæque odorem fœviter fœdant Rosa.

MARIA, Define tandem Mater & Nutrix mea,
 Tu digna Natâ, tûque Regina tua;
 Vivam *Britannis*, *Gallicis* vivam plagis,
 Et simul *Olympus* particeps erit Mei.
 Me nunc beatam *Carolus* conjux tenet;
 Me bis beatam Genitor *Henricus* capit;
 Me ter beatum Liberi agnoscunt mei.
 Infans *Patre*, *Conjuge*, & *Natis* meis,
 Sum *fausta Patre*, *Conjuge*, & *Natis* meis.

N. Ingela, Coll. Regal. Soc.

MARIE Matris animam jam jam
 efflatura Verba novissima

Conspexi Regina necem Patrîsq; Virîque,
 Extorres Natos exul & Ipsa tuli.
 Exul ago in terris; Sed nunc *Patremq;* *Virumq;*
 Et *Patrem* repetam; *idit*, & *alma* petis.

Idem.

ANNA

H 2

Dum

Thomae Cantabrigienſis.

Dum, Regina, tuam Te van Gens Gallica, Teque
Anglica, dum pariter vendicis Ipsi deus addi.
Arbiter heu! lites dirimit mors triftis, utriſque
Eripiens Genti magnum utriuſque decus.
Hinc gemitus, quoniam Gallorum gloria amorque,
Anglorumque decus contumelata jacent.

Epitaphium Sereniſſima Reginae MARIE.

Siſte, Viator, iter; levis haud tibi cauſa morandi:
Os lacrymiſque riga, levis haud tibi cauſa dolendi.
Regius hic ſitus eſt Pario ſub marmore pulvis,
Nata, Soror, Conjux, Mater, Matertera Regis.
En! cippo *quantiſſilla* jacet! *Mors ſola ſatetur*
Quantula ſint hominum corpuscula. Plange Viator,
Atque ſtupe; ſatis Hanc digne landaverit unquam
Nemo, niſi moerens, qui conſpiciet, atque ſtupeſcit.

Jacobus Brome, Cell. Chr.

Amphion citharam tandem depone bicornem,
Triſtia jam reſonent pollice pleſtra tuo.
Mœſta ſepulchrales ululatus buccina promat,
Nam dolor horrendos; cogit inire modos
Carmina vis faciam venâ meliore ligata,
Sint ſemota parum marmora, doctus ero.

Mar:

Throni Conc. Grigori.

Marmoris at cum spes florenti colla relicta
Elinguis dolor est, nunquam Musa mihi.

A. Cilar. F. 100.

FUnus utrique tuum, Regina, extenditur orbi,
Coelorum moris votum hominumq; dolor.
Sed si quid rebus possit caelestibus addi,
Nunc licet aeternum vivere cum CAROLO.

Gnil. Curwen, Coll. Regal. Soc.

SCilicet erepta est tandem M A R I A, nec ultra
Deposito possunt astra carere suo.
Illa datum terris specimen, quid magnis utramque
In fortunam animus congregiendi valet,
Dum sortem moderante premit virtute secundam,
Sorte nec adversa se finit ipsa premi.

Franc. Arundell, Armiger Commen(s)alis Trin. Coll.

H 3

Vir-

M

Floris. Cantabrigiae.

Virque Patèrque tuis violenta morte perempti,
Nec violenta tibi est vita, nullaque minis.
Quam gravam sortem nos nondum audivimus ullos
Aut fuisse magis, vel meruisse minis.
Et Pater & Coniux, lassì obtinere quietem,
Damna utriusque potes, nec tua ferre minis.
Sic tua damna juvant, sunt infortunia tanti,
Mira non poterant fieri probris Deo.

Carol. Nroth, Coll. Reg. Alton.

Nec virtute tuâ poteras, Regina, teneri,
Nec precibus nostris. O dolor! ô lacrymae!
Nil constant Gallis: Regio saustissima quondam
Te dederat, sed nunc invidiosa tulit.
Clara jace Nato, Patre, Fratre, Nepote, Marito:
Regis sponsa, Sotor, Nata, Patens, Amica.

Walter. Scrope, Comment. Trin. Coll.

Ad Regem CAROLUM Apologia quod

Reginâ MARIA defunctâ non

prius nuntiam cecinit.

Morte tuæ Matris notâ, Rex Optime, jussit
Religio amissam carmine flere pio.

Sed

Threni Cantabrigie

Sed torpor tenuit *Musam*, certavit, at aptum
Funere pro tanto prociuit illa nihil
Ignoscas (*Caes.*) nimis dolor ora tenebat
Cura levis loquuntur, magna stupere solet

In Reginam **MARIA** defunctam

Emergit **CAROLO** defuncto **CAROLUS** alter
Ut solet e patris funere Solis Avis.
Emerget **MARIA** defuncta heu! Altera nulla:
Phoenixum metuo jam periisse genus.

Epitaphium Regine **MARIE**

STa mirabundus, quicunque hac pengis, in illo
Marmore conclusum est, nobile quicquid erat,
Majestas, Pietas, commistaque Forma Pudore,
Vis Paucis dicam plura? **MARIA** jaces,

T. Lynford, Coll. Christi.

Ergo importunæ ruperunt stamina Parca,
Stamina regali tam bene ducta colo?
Luctibus alternis lassabimus astra, vicēque
Anglia plange tuas, Gallia plange tuas.
Proh superi! non hæc mors est, sed publica clades:
Heu quanti numen constat habere ævum!

Carolus Fraser, Trin. Coll.

Anglia

Thomas Cambridge.

Anglia quid querens? frustra boni perdis plangis:
Amisissæ crucians dum memorantur opes.
Hic MARIA jacet, virtus, piaque sepulchre,
Conducunt pariter que penere simul:
Quin potius rapido velut ignis ad æthera cursu,
Virtutum turba condescendens, volat.
Felix sorte tuâ coelum, tua gaudia crescut,
Altera cum tandem diva MÆLIÆ datur.

Wilson, Aul. Pemb.

Ecce tuum tristes, hospes coeli incluta, fatum
Musa queruntur ultimum.
Cum totum, Regina, tuo sit munere, quod non
Elanguit poetica,
Olim etenim gravidæ quoties Lacina beatum
Onus vocata solveret;
Est toties enixa suos Academia foetus,
Est gratulata sospiti:
Nunc extincta petis lacrymas, (pia munera!) planctus,
Tristisque polcis nectas:
Obsequimur tibi, Diva, & nostras ferre querelas
Ipsi haud valebunt coelites.
Si tamen, ô superi, pensare hæc damna velitis
Magis benigno numine,
Invidiamque levare, sit ô Regina superstes
Felix parentis nomine.
Nec sit, quod meriti est bene Gallica terra, mereri
Indigna Lusitania.

Facinus Mansfield, A. B. Trin. Coll.

Throni Saturni inferi IT

Æ Vi prodigia multa, turpes & chore multa,
Jam stella in septem succubenda locis,
O nimium dilecta Deo cui maluit æther,
Et narrat citò quas sis aditura domos.
Qualiter Assyrios rebovant incendia nidos.
Una decem quoties secula vitæ avit.
Sic tu non moreris, potes occubuisse videri,
Clarius in cœlo sed redvivæ micæ.
Sic inconsumptum Titii semperque renascens
Non perit, ut possit sæpe perire jecur.
Attamen à nobis nos te ploramus adeptam,
Occiduum ut luges, India mœsta, Deum:
Jam cape terreni felix monumenta doloris
Singultu medios impediēte sonos.
Sed quid lugemus? terras Astræa relinque,
Non est impietas numine digna tuo.

c. c.

Regina MARIE Apotheosis.

SI Bereniceos stellis inferre capillos
Ausus erat summa pro pietate Canon,
Nuper & ornavit Medicæum sydas Olympum,
Et magno factum est sacra coram Ion:
Astronomis quantus pudor est cessare Britannis,
Cum nostri reges sic metuere polum.
CAROLUS Anglorum iustas qui reme habenas,
Et cecidit patriæ victima clara lux:

I

Quæque

Threni Cantabrigienses

Quæque Maria pari folio confederat olim,
Magnorum regum filia, nupta, parens.
Est locus extremum quæ cingit circulus axem
Ultimus, hunc nunquam proluit unda maris.
Hic micat astrigerâ senior cum conjuge Cephæus,
Arvæque perpetuo lumine nostra ferit.
Nunc Auguste tibi decedit CAROLUS, ad Austrum
Contenditque lubens, Æthiopâsque ipsos.
Quæque olim solita est nymphis contendere, tante
Reginæ cedit Cassiopeia locum.
Sydere sic recto vestros lustrate Britannos,
Suspiciatque suos Anglia vestra Deos,
Sic vos authores frugum colat ultima Thule,
Sentiat & vestras temporis esse vices.
Sic vos agnoscat præsentia numina semper
Custodes regni CAROLUS esse sup.
Sic ali quis per vos magnâ de stirpe nepotum
Sceptra Britannia regat, dum rotat astra polus.

Rich. Blackburne, Trin. Coll.

Interitum Regina tuum si fama taceret,
Nec posset nostras rumor adire plagas,
Ipsa suum nobis narrasset flebile latum,
Insolito tellus nuper amicta peplo.
Ipsi te fontes, herbae, tota Insula plangunt;
Et luctum variis exhibuere modis.
Ipsi te damæ, sicis te faucibus agni,
Te lepores timidi, teque juvenca dolet.

Sole

Tibullus Carminibus

Sole sub ardenti propè torrida pasta petetibus,
Te lacrymis celebrat certas, & ora rigat.
Mœrent sicca boves ad flumina, nulla neque annem
Libavit quadrupes. Nulla neque herba sapit.
Lilia marcescunt, plorat Lyra, sientque Leones,
Reginæ ad tumulum, sic tria regna gemunt.
At licet indomiti lugent tua fata Leones,
Lugubresque modos pulset Hiberna Chelys,
Ursa triumphabit, CAROLI te ducere curru,
Lucida quæ dicta est, læta sonante Lyra.

Sam. Phillips, A. B. Coll. Magd.

Prima licet per nos crepet incunabula Gallus,
Et jactet tumulum Diva MARIA tuum;
Majorem debet tibi nostra Britannia famam:
Quem dederas nobis Gallia & ipsa colit.
Gallia non animam, non vendicat Anglia, coelis
Cedendum est, coelum hanc postulat, & fruitur.

Hen. Firebrace, Coll. S. Trin.

Henrici Magni claris natalibus orta,
Martyris & Caroli facta beata toro,
Mater item Regis, quo non est iussior alter,
Quæ Pater æthereus spectat utrumque Polum:
O quam Te memorem, regali stemmate claram
Quam dubius feror, an Famina, sive Dea.

Throni Catharigianesi

Femina eras olim: jam, quod mortale relinquis
Celsior hinc surgens cuncta petis astra.

Cornwallis, Coll. Fels.

In Obitum Serenissimæ Regine **MARIE**
Regis **CAROLI II** *Matris.*

Fortunam iratam & placidam perpeffa **MARIA**
Pectore sedato sensit utramque Deam.
Senserat adversæ caperata volumina frontis,
Sæpè Deæ blandas senserat esse genas.
Vidit moesta animo, cum de temone Britanno
Rectorem excuteret plebs male-sana suum.
Vidit plebei rabie perisse Maritum,
Cumque ipso doluit spes perisse suas.
Vertitur interea Fortunæ justior axis,
(Cæcæ si fas est hæc tribuisse Deæ)
Errat Cimmeriæ dum gens caligine noctis,
Affulget lætis stella benigna comis:
Hæc rediviva videt Regina, & læta triumphat
Quod gesserit Natus sceptrâ paterna redux:
(Saturno expulso Cybele sic luget, at ipsa
Gaudet sic coelos obtinuisse Jovem.)
Immodicos luctus, nec non & Gaudia vitæ
Instabilis, postquam senserat esse nihil,
Invisas terras averta Astræa reliquit,
Ardens ætherii gaudia nōsse chori.

Gualterus Neale, A. B. Trin. Coll.

Occidit

Threni Canticabrigiensis

Occidit Alma Parens, fatua annis, plena dierum
Deseruitque solum fessa, superna petens.
Exiit hanc carnis molem, quæ sarcina mentis
Impediit cursu liberiore fru.
Succubuit fato, parvæque quiescit in urna
Nomen at æternum, fama perennis erit.
Gloria sceminei sextus, quæ filia Regis,
Et soror, & mater, Regis & uxor erat.

O. North, Coll. Cbr.

Cum priscis fuerat divulsa *Britannia Gallia*,
Tum primum Oceano est insula fissa suo
Gallica Progenies cum jam divulsa *Britannia*,
Terra *Britannia* suis insula sit lacrymis.

Cooper, Ant. Bomb.

Alma MARIA jacet? fatum crudele! jocularis,
Illius in tumulto Mors volet ipsa regi.
Ignis in hoc animo, Vestali purior igne,
Ut proprium centrum sydera cælia petit,
Aucto nunc *Cæsar* tibi, succa committente caterva
Dicere perpetuum *Maria*, tibi
Cum Pater, & Mater, conscendunt sydera, terras
Irradians, sero Filius ista petat.

Th. Allen, Coll. Regi.

Theresa Cantuariensis.

Angella Burboniam plorat cecidisse **MARTAM**.
Quam spargit radios hæc nova stella suos?
Est terræ Coelum, Cœlo contraria terra:
Latantur superi, Terra relicta gemit.
Infelix vixit *Regina* erratque terra,
Sed Coelis felix, fixaque stella manet.

Duncan, Coll. Jaf.

Threcii O si quis dicet mihi Carmina vatis,
Commodet aut vires, Claviger, arte tuas.
Sic cogam triplices sua fila retexere Parcas,
Nec trepidum Scyrias ibo, redibo vias.
At frustra infernas cupio transire paludes,
Fixum inter superos, quoc habet illa pedem.
Et solium Regina suum mutasse videtur,
Cingeret ut ferto nobiliore caput.
Possedit quæ nempe prius terramque fratrumque
Credite jam Cœlos tertia Regna petit.

Smalwood, Coll. S. Pet.

Dile mihi Musa, precor, quid sit quod ubique dolentes
Anglorum gemitus, tristisque exandio voces?
Quid sit quod toram pierâ caligim gentem
Undique velatam, & solita sine lumine, cernor?
Quid tandem, quod ubique nihil nisi triste per orbem
Consistunt, quælibet, rerumque sine ordine moles?
Quid stertus lacrymarque velint, quibus ora madescunt

Anglo-

Thomae Cantuariensis.

Anglorumq; genae vinctae tristis sit omen,
Eheu, triste malumque omen! (at causa dolendi est;
Haud frustra tantos fundit *Britannia* flumens;
Causa doloris adest; *Reginam*, (flebile dictum)
Mors rapuit, graviterque sua sub lege coegit;
Reginam, cui prisca parem non secula tulerunt,
Cujus & eximia est virtus pietasque, nec ullis
Equiparanda sui generis, nullique secunda.
O sacra progenies, & plusquam regia, Coelo
O Princeps dilapsa, Deae Coelestis imago;
Tu decus eximium, & terrae lux alma *Britanna*,
Te moriente, simul pereunt bona publica gentis.
Tu tamen, O *Regina*, tuam descendis ad urnam,
Delinquens populum nimio moerore gravatum.
Ergo tuum flebunt obitum sine fine *Britanni*,
Morte perempta jaces, tua sed post funera virtus
Viva manet, fatoque viget tua fama superstes.

Wren, Coll. Fes.

Quae nulli vivens poterat succumbere fato,
Mortali jam sub conditione jacet.

Exemplo tamen, & fama praestante superstes,

Supra funestum quae volat alta rogam,

Principibus vitae praestans documenta decoris.

Ut tractent dubiae sortis utrumque genus,

Ut possint animo moderari prospera iusto,

Ut possint firmo pectore dura pati.

Carolin. Caesar, Arm. An. Carb. A. M.

Throni Cantabrigienferi

In Reginam apud tempestate morantem.

Condendo tumulone desinit forte metalla,
Fit terra Ferrum, Caelum in *Es* convertitur, *supra*
Dan. Bolders, A. M. Coll. Jes. Commens.

In Obitum augustissima Regina Matris.

Desinat Astrologus Venerē lustrare coruscant,
Et lumen quod dat *Cassiopeia* vagum;
Eluxit Gallis, pariter nova stella *Britannis*,
Diva MARIA, Ventus dignior, orbe micat:
Dic ubi in aetherea radiat Jovis arce MARIA;
Non procul à plauastro, CAROLÆ magne, tuo:
Nam viduo lassata toro, discessit in astra,
Rursus & Indigetis brachia sacra petit.

Obedias Collinson, Coll. Regiæ.

Protinus amissam tentavit Granta MARIAM
Plangere, & assumptam connumerare choro
Majorum Divo Regum: Sed amarior intus
Obstitit, & lacrymas obruit ipse dolor:
Magnæque mensuras renuit iactura, libenter
Quæ venit ad numeros est nimis illa gravis.
Ausu nec attritos prius est violare recessus
Vestros & levibus sollicitare modis

Moe-

Threni Cantabrigienses.

Moerentes animos: Regum sacer est dolor, ora

Nec sua plebeis fletibus alma rigant,

Parce sed assuetis, Rex Angustissime, Musis,

Defunctam veteri quæ pietate colunt,

Votaque, quæ ad superos nequeunt libare reversa,

Optant in gremium fundere fausta tuum.

Christoph. Hatton, Coll. Jes. Gen.

EXprimit insolitas stupefacta Thalia querelas,

Deponit lepidos victa dolore jocos,

Carmina quæ vultu cecinit lasciva benigno,

Solicitos dolor hanc jussit inire modos,

Suscipit extremos moerores omnia pellens

Gaudia, funereum cantat ubique sonum,

Quæ neque turgentis tituli remorantur honoris,

Nescia corrumpi munere, fata gemit,

Nec sola indulget lacrymis mea Musa; sed omnes

Aspicias luctus sustinuisse pares.

Talia diffundunt omnes lugubria, vestes

Induit atratas Anglia mœsta suas,

Flebile deplorat lacrymarum flumine funus;

Quisque suas fletus arigat imbre genas,

Exequias (proh fata!) tuas, Regina, dolore

Majori extremum flebimus usque diem,

Quam Niobe ereptos flevit viduata nepotes;

Demersum aut fluviis flevit amicus Hylam.

Johan. Cornwall, Coll. Sid.

Threni Cantabrigienses.

Credibile est intra ripas subsidere *Camum*,
Ex oculis nostris cum fluit imber aquæ?
Angliacæ terræ si Gallia iuncta fuisset,
Protinus hoc esset dissociata freto.
Pocula nostra scatent lacrymis, Academicus abdit
Sol caput in nebulis, Te moriente, Dea!
Sed cur nos Stygius sic circumducimur umbris,
Cum splendes medio, *Dia MARIA*, Polo?
Gallica terra tibi bustum dedit, Anglica sponsum,
Martyra mors sponsum, Te tua vita facit.
Spes tibi, Diva, subest, quæ te soletur amantem,
Grata virum junxit mors tibi, tæque Viro.
Sive novo auxisti Carolinam fidere Plaustrum,
Sive tibi cathedram *Cassiopea* dedit,
Nempe tibi in terris exuta est carnea vestis,
In coelo ut niteas candidiore togâ.

N. Stokes, Coll. Regal. Alumnus.

In Obitum Henrietta MARIE Matris.

Miraris monumenta deæ, stupefacte viator?
Altiùs at repetas divini numinis ora,
Si *Venerem* formâ superantem pingere quæras,
Imperiòve *Fovam* vincentem, aut arte *Minervam*,
Pingantur cerebrum, pectusque & forma *MARIAE*,
Quin plusquam stupidos reddit præsentia cœlos.
Dignares, quam superi colerent, quam fata timerent,
Non te mortalem querimus, sed numinis ipsam

Sub

Threni Cantabrigienſes.

Subſtracſam dextram ſentimus, ſara ſiniſtra.
Connubium celebrant ſuperi; crudelia terre ſollicita.
Funera mortales, gemitus, ſuſpiria verant,
Muſa vale, dolor ora premit, dolor ora loquentis.

Walſter, Walker, equ. aur. filius Coll. Feſt.

JAm tandem verè *Rex & Regina beati*:
Jam tandem Divum perficit illa chorum.
Tantum non mirum eſt illam potuiſſe perire,
Filia quæ Regis, Mater, & uxor erat.
Omne poteſt ſarum: ſed mirum eſt audeat unde
Morbus de tantâ vellere ſceptra manu.
Sola ſeneſtuti Majeſtas Regia cedat:
Scilicet haud aliter debuit illa mori.

Mid. Lanny, Coll. Regal. ſec.

In Obitum Regine MARIE Regiæ Matris.

ORas pererrans *Sequana* fertilis
Luſetia, quid flebile marmurat,
Videntur *Alpes* condolere,
Flebile neſcio quid ſonantes.
Non eſt quodd horror vos moveat vetus,
Obuſa jam ſuns ſpicula *Cæſaris*;
Angli quieſcunt, nocte cædis
Nil *Siculi* meditantur ultra.

Threni Cantabrigienses.

Attende: moestas audio nuntias,

MARIA mundo vivere desistit,

MARIA vix mortalis, Eheu!

Ah, decies repetatur Eheu!

Quæ magna quondam pectore maximo

Perferre gaudens sancta vocabitur:

Quam ficta tantum larva summa:

Religionis utrinque læsit.

Cenit in ipsis vagiit innocens

Infanda magni fata dolens Patris,

Quem Gallia sceptro potentem

Ignatiana cohors peremit.

Ætate postquam grandior extitit

Parat ferendum sors mala grandius:

Ipsam sibi ipsi Perduelles

Eripiunt, malesana turba,

Tandem rependit gaudia luctibus

Numen, misertum non meriti mali;

MARIA vidit vindicantem

Sceptra suum CAROLUM paterna.

Vidit ruboris Lilia Celtica

Traxisse multum, sanguine barbaro

Intincta, quæ crescente Luna

Jam radios reprimunt malignos.

Exemplar altæ sis patientiæ;

Te teste discant quid pietas valet

Quos presserit fortuna dunis,

Te videant, imitentur unam.

Fo. Biller, Coll. D. Johan.

Threni Caroli Britannici.

In Obitum Serenissimæ MARIÆ REGINÆ MATRIS.

Pandite Coelicolæ vasti Laquearia Cœli,
Æthereæ pateant interiori Domus.
Vobis festa Dies, sed & Annus festus agatur;
Luce reflorescat candidior Polus,
Aureus à croceo sol lætior evolet ortu,
Vibret fidereas Flamma serena faces.
Sit Cœli innubis per tempora plurima vultus,
Illacrumet nullâ deplus Imber aqua.
Hæc quorsum? Cœlos Regina MARIÆ revisit,
Vestri Uxor, nostri magna Parens CAROLUS.
Plangite Terricolæ, spoliatus lugeat Orbis,
Britannos claudunt quâ Maria alta sinus.
Sequana sese addat Thâmese, quod & alluit æquor:
Ad lachrymas aptus de Sale jungat aquas:
Lugubris nostrum sol tardior horreat orbem,
Atraque funestum polluat umbra diem.
Hæc quorsum? Terras Regina MARIÆ reliquit,
Regia (quid majus?) Filia, Sponsa, Parens.
Factum est: laxati patuere Palatia Cœli,
Emicat Angelici Turma parata Chori:
Qualis ad æternos quondam te fusa Caterva
Deduxit, Mater, Virgo MARIÆ, locos:
Qualis Coelestem Te cum veheris in Axem,
Stipavit superum, CAROLUS sancte, manus.
Inde dies læti tenuere, ætherque serenus
Continuò sudus Lucifer inde dies.
Quàm bene Terrestris Coelestia Gaudia lœtus
Insequitur! nostrum quàm sibi constat opus!
Lugendi jam tempus adest, Sol tardior instat,
Languentem superat Nox tenebrosa Diem.

Epitaphium Cantabrigienſe.

Quod Tibi dant *Salve*, ſupendunt gaviſa *Caterva*.
Id tibi Muſarum inſeſta *Caterva* *Vale*.

Gul. Crabb, G. D. Joh. ſec. S. T. B.

In Obitum MARIÆ Reginæ Matris Regiæ.

Salve Diva potens, Princeps æter Maxima ſalve,
Salve *Barbami* Regis æta Viri,
Salve iterum tanto ſtirps non indigna Parente,
Fœmineas laudes quæ ſuperatæ veſis.
Salve *Gallorum* longo de ſanguine Regum
Proles, conjugis *Anglicæ* facta Tuiſ,
Tu magni cluiſ *Henrici* generoſa propago,
Filia ſic *Marti* Tuxamen ipſa *Venus*,
Salve fœminæ exemplar mirabile ſcœlis,
Cui *Salicæ* *Eugenii* ſas abolere fuit,
Anglicæ Natura *Auſpici* en *Lilla* pulchra
Inſeruitque Tuiſ *Gallica* ſigna genis.
Sic vultus, Regina, Tuiſ, ſic ſtemmata veſtra
Floribus ornantur, ſtirpe creata *Deum*!
Magna *Stuartiæ* domus quod adhuc domus inclita fulget,
Crede, puerpenis id datus uſque Tuiſ;
Quod ſint quæ *Lachryſ* crucient, & ſata fatigent
Stamine quæ longo Regia ſila diu,
Id tibi debetur, toties dinare *Britanniæ*
Regia quæ conjux, prole beatæ veſis,
Inconcuſſa diu fuit, imperterrita virtus,
Neſciâ quæ affiduis fleſcit illa malis,

Indomitos

Threni Caroli digressi

Indomitos erga CAROLUM servabat amores,
Erga hostes animos intrepidoq; suos.
Verum ex quo CAROLUS cecidit, dirumq; Maris
Sacro spurcatum pegma cruore fuit,
Confecta ex illo est Princeps Celsissima curis,
Ex illo trepidi discruciare metus.
Anxius exanimat dolor undique & undiq; terror,
Luctibus & senio saucia, facta jacer.
Vel sine Martyrio sanctissima Martyr habenda est,
Occisa est, CAROLO nempe superstes erat.

Huic mens aethereo fuerat contemina mundo:
Hinc est quod superas gestit ire domos.
Digna polo soboles coelestia testa revellit,
Sidereas repetit libera sacra plagas.
Aethera conscendit sic Heroïna, dierum
Plena, satis laudum, sed magis plena Dei.
Vivat at interea CAROLUS Rex optimus, oro,
Tūque *Bragantia* stirps generosa domus.
Suffice purpureos semper, Regina, nepotes,
Et CAROLO similes consimileq; Tibi.
Regalis soboles surgat Tibi stemmate longo,
Sospiter æternū siderisq; Pater.
Aurea de vobis ætas renovetur in Aula,
Hæc felix semper vivat in æq; precor.
CAROLE! sic latè fundas tua iussa per orbem,
Legibus hand ævi subdita sceptrā gerens.
Denique, Te Matrem Domināq; (MARIA) salutar
Curia, Te Divam vultu Togata colit.
Omnis. AVN MARIA sonat dum Coelica turba,
Hoc Tibi moesta cabit Granta, MARIA, VALE.

Johan. Edwards, S.T.B. Coll. D. Joh. Soc.

Tarda

Thyreni Cantabrigiensis.

Tarda Cantabrigiensium Lacryme.

Cur tam sera venit, quætas si forte, *Camæna*,
Cur præcurrit aquas *Isidis* unda *Camæ* quæque superci
Scilicet extemplo lacrymas *Soror altera* fundis,
Sicut & è vulgo *Præfata* quæque solet.
Hoc est in causâ defunctæ ad Principis umam
Carminè Funereo quod prior illa venit.
Hoc est quod cursum compresserat, atque doloris
Segnius officium præstitit *Alma Parens*.
Grantigenæ *Vero* celebrant tua funera *luctu*,
Namque dolet verè qui tacet atque stupet.
Solennèmq; moram, Majestatisque decorem
Nostri servatum *Fleibz* esse volo.
Masculus est noster luctus gemitusque *virilis*,
Non oculos nostros, *pectora* flete putes.
Haud fas est Grantæ lacrymis æquare dolorem,
Eterno quamvis imiget imbre genas.
Ad tumulum, Regina, Tuum stupefacta filebat:
Qui *natus* in lacrymis, est *levis* ille dolor.
Non satis in lacrymas, tanta est cum causa dolendi,
Præberet *Camus*, non *Heliconis* aquæ.
Non satis ad luctus faceret *Soror altera* pompam,
Si sese lacrymis mergeret ipsa suis.
Quin age, quæ *prior* in luctu, nunc nemo rogabit,
Continuus salsæ decideret imber aquæ.
Nostros jungamus fletus & flumen in unum,
Agnoscat nullos moesta *Thalys* modos.

Idem.

Autum-

Tertius Cantabrigie

Aluminum miseri ficcum, pluvisque carentem
 Ploramus, nullis terra madescit aquis.
 Scilicet in lacrymas celebranda ad funera tanta
 Omnis consumptus fons fluviisque fuit,
 Non equidem miror ~~campis~~ arefcere cuncta,
 Namque impletur aquis omnis ~~collis~~ erat.
 Quisque suos crebro vultus roraverat imbre:
 Ebibit, exhaustis flumina cuncta dolor.

Idem.

Xαῖρε καὶ ὃν νεκροῖς, ΜΑΡΙ'Η, μέγα χάριμα Βρεταννοῖς,
 Νεκταρεῦ μέλιθ'· χαῖρε πνύου λόγῳ.
 Παιδὶ οὐλαδίῳ, διελξίφοντα γλαδοῖαν· Ἀπόλλων
 Σοὶ πόρεν, ἥδ' ἐπὶ χαλκῶα Καλλιόπῃ.
 Ἐννία Μνημοσύνη· ἐπὶ σοι στυγχεῖσι δόχαιρες,
 Μυρία αἰεὶ Σίο-διν δ' ἄλλῃ· ἰδμεν μέρθ'·
 Ἀλλ' αὐτοῖς μὲρ ὅππῃ πικρὸν ἔσται τοῦτο πλαντῖν·
 Σοὶ Βασιλίσση, λυπηρὸν φάρμακον θυμοβόρει.
 Κάτ' δαίνεαι, ἀλλ' ἱλαρὸν δόξαν μέγ' ἀμείνομαι ζῶντι,
 Κάτ' δαίνεαι, ἀλλὰ δαίνου· εὐχ'· ἀλγὸς ἔχει.
 Ἀλλ' ὅταν ἴθνα δύναι Σαυτὶς περὶ δόξαν ἱεῖς,
 Ὅυχ' αἰεὶ ἐν δόξῃσιν ἢ μία γλαδοῖα παῖς.

Ο' Αὐτοῖς.

L **O**ne

Tibeni Cantabrigiense.

On the Death of the QUEEN-Mother.

WHat Sovereigne power, what Universal sway,
But must to nature tribute pay?
Royal Prerogatives and flowers of crowns,
Are things, the Monarch Death disowns.
Perpetual change through all the creatures passe:
Our bodies came of earth, and must
Moulder again to dust.

And we our selves (without a Metaphor) turn grass.
Flowers the Nobles, grass the Commons be,
Clad in green siver.

Ajax the vaunter of his birth,
Once third from Jove, now Son of Earth.
Lo! there a Royal stem does Spring
(Not in a Field de Argens or de Or,

But this our Mother-earth now bore.)
Which without Riddell beares the name of King.
But death againe does but her selfe display,
And this our green, but shor life falls away:
He cuts down alias and whole walke,
And like proud Tarquin, as he stalkes,
Beheads the Flower de Luce and Rose
And spotles Lilly mowes.

Then smiles he with a grin, and as they fall
Fancies them Potentates and Monarches all.

2

The British Isle, th' unhappy Land,
Which yet (though Paradise be not at all)

The

Throni Cantabrigianferi

The garden of the world men call,
Has felt no less his hand.
That tree of life the Mother Queen whose rose On the D
Bore such Immortal fruit,
That tree of Life which stood secure of wound,
When flame and sword encompass'd it a round, W
Is level'd with the ground.
How are we struck amazed all,
At this so signal fall?
The Hurricans of State she did withstand,
Toft by all storms of Sea and Land,
Ill fortune struggled hard to cast her down;
Who born for labour and for toil,
Anointed with the sacred Oyl,
Enter'd and fought too in the circle of a crown.

3

She the Curtana bore against ill fate,
The pointed sword, and sword of state,
(Dread Majestie's Trimvirate)
To beat down those our malice drew.
And though the storm at land so powerful grew,
As beat Her out to sea,
Invincible and unrelenting She,
Nor sunk with seas, or wracked on the sand,
Brings in Her wooden horse a foreign hand:
Not to destroy
But to defend ev'n from it self our Troy.
Subtile, quick, bold, our Amazonian Queen
In all attacks was seen.
Invisible like Juno cloath'd with air,
Leading a mighty host to war.

Threni Cantabrigienses.

But when the storm discharg'd it self a land,
She seem'd as lightning in the cloud,
In vain they strive and get them ground,
In vain they bend their forces round,
For Her escape new wayes She found.
Thus the Queen consorts of great Jove
Her Deity to prove
When bold Ixion did him round her twist,
Slipt through his arms and left him in a mist.

4

Such an illustrious fight
(Though Heav'n won'd not we fight :)
In God and Angels moves delight,
But not the lustre or the state,
Which on her sacred Person wait,
Nor all the outward Glory e're outshin'd
The great retinue of Her mind.
It was a bright & glorious Pageantry
Of prudence, affability,
Of wisdom, magnanimity,
Long patience and humility,
And many other vertues of High quality,
Made up this sacred Guard,
And constancy kept Watch and Ward.
A Court like this was never known,
So many Vertues Maids of honour grown.

5

Her large and Princely Soul,
Which no base rebel passion cou'd controul,
In which the Royal mark the stamp Divine,
All the fair Characters of goodness shine,

Threni; Cantabrigienſes.

An Image of Heav'n's Majesty and Son,
And made to go below,
It had a body, wrought out of the pureſt clay,
And in ſuch fiery trials it had been;
Till the whole body of dross was purg'd away,
Till current made for Heav'n without alloy,
When all the thunder and the storm was paſt,
In the ſtill voice of peace at laſt
God call'd it in.

6

But though Death victory obtain,
And with a ſad and ſolemn train,
With ſtate and mournful pride,
Does to the grave in triumph ride,
Although he bind her hand and foot,
And into darkneſſe caſt;
The priſon gates ſhall open themſelves at laſt,
And a bright Angel lead her out.
Then ſhall the living changed be,
The captive dead ſhall be ſet free,
At the great univerſal Goal-delivery.

When at the laſt trump's dreadful ſound,
From ev'ry quarter round,
Armies of living atomes fly about,
An endleſs confus'd rout,
The divine Maſſall ſhall appear
And give the word, Be all Men as ye were.
Straight all the rally'd particles unite

Throni Cantabrigian sat

*Their several troops in bodies infinite,
When all have then in the Star-chamber met,*

And the high courts of Justice sat,

Our glorious Queen shall mount her throne

*And an immortal Diadem put on,
Who for her merits (Mother Church permit)*

I say, might challenge it,

Might claim it as her own,

Who bore more of the Spear and Cross here, than the Crown.

William Davies, Trin. Coll.

On the death of MARY the QUEEN-Mother.

How? dead? how long shall this presumption reign?
Cannot a Sovereign's exemption gain
From common fate? must that unhallow'd hand
Strike QUEENS as mortals? can the Sittie command
More than the Crown? or must the Scepter be
Out-bast'd by the Spade? did Heav'n decree
Princes should be as Gods, and yet must dye,
Sharing in all but Immortality?
Can they rule Kingdoms, tame an armed field,
And yet at last to one lean Rebel yield?
What Riddle's this? what fates are harshly hatch'd
For meaner Peasants, when such souls are hatch'd!
But bold! All trees are strapp'd by one same breath,
Cedars and Brambles have their Autumn death.

Heav'ns

Threni Cantabrigienses.

Heav'n as twinkling host, with stars impurpled
Have their declining, and must soon decay
Laurels (to Princes sacred) ev'ry way
Grapple with Winter, yet their green array
Seems for this end 't evade their neighbours thrall;
To attend their Conquest or their Funeral,
But what? Can Nature quietly dispeuce
This publick loss, without the dire expence
Of threatening Prodiges? Cannot this move
The Earth to grumble, and Convulsive prove?
Can that bold Lamp shake off all modesty,
And not retire? Can't he engaged be
To's borned Sister now to stand that way
Which first gave being unto such a day?
Or can't He smother under a cloud a while,
And there do penance for his former smile?
Can't the dark Heavens vent out their angry moans
By fiery belches and affrighting groans?
Can't they combine, and mask their smiling skies,
And ease their womb in flaming Elogies?
Can there no vaulting Comet now appear,
To daunt all Mortalls with an after-fear?
Malicious Tyrant! can no vertue sway
Thy rash designe, couldst thou but truly weigh
What faithfull constancy lodg'd in that breast,
What true devotion, sure thy bold arrest
Might have been check'd: But our rebellious land
Sound Her Hymns, and let our common hand
Her fame from Traitors: when great Charles had been
Out-just'd by the Rouse, who sought to sever
And Hell-hatch'd treason did not let her go,
And treacherous swords against the scepter strove

Then

Threni Cantabrigianse.

*Then with a faithfull Zeal She haſt a to gain
Strength to ſupply her threaten'd Sovereign,
And when no treats of love, or force of power,
Could ſtop this bloody Flux, what numerous ſhow'rs
Of pious tears did ſhe devoutly pay,
The fiery zeal of Rebels to allay,
And when that fatal Blood-hound had's re-tapp'd
His fellow-Mutiners, and ſadly lopp'd
Our Royal Oak: when's lawleſs tyranny
Had made King's Lawls ſhort by authority:
Then did our Banish'd Queen retire, to be
An interceſſour for her enemy.
Break thou Marpeſian Rock, thou heart of flint,
Fiſt bleed a Deluge and then drown me in't.
Reſt now (Great Saint) free from all Treacherous plot
That in rebellious heads could e're be got,
Thy death will make us haſten, ſince 'tis known
Duty, to follow when our Sovereign's gone,*

Ben. Johnson, M. A. Sid. Col.

On the death of the QUEEN Mother.

T*He fatal Siſters having cut in two,
That ſo firm knot, that ty'd Great Charles to you,
Lamenting their paſt deeds, have by joynt Fate,
Wove both your Arms in one Celeſtial Coat.
His purple Robes like Sharons Roſes ſhow,
You ſeem the Lily of the Vale below.*

Theſe

Threni Cantabrigienses.

These different colours now are mixt in one,
And make a lovely Constellation:
Which will in double Hieroglyphics shew,
How like the Rose was Charles, the Lily You.
How like that humble plant, you yielding bore
Those fatal blasts, which stubborn Oaks have tore.
How you have kept your native whiteness so pure,
No little Spot its lustre could obscure.
When three whole Nations were imbro'd in blood,
No drop could stain it in that crimson stand,
Though sometimes grief might like a cloud appear,
When for thy Charles thou didst let fall a tear.
Though gloomy sorrows might thy Soul beset,
Thy white skin & purity, through that wail of jet.
Thy native dresses, like to Lilies, be
Greater than Solomon in's Bravery.
But thou Great QUEEN like them by death's cold blast
Art now nipt down, like them grown pale at last.
Ah that our tears could but have kept alive
Thy Royal Stem, as plants in water thrive!
We had daily shed them and by that device
Kept thee from darkness or wept out our eyes.

Sam. Philipps, B. A. Magd. Coll.

B Right Saint, thy pardon, if my sadder verse
Appear in sighing o're thy glorious Hearse.
To envy heaven: for some it self now wears
Griefes Livery, and only speaks in tears.

M

What

Threni Cantabrigienses.

What should I do? all other mourners keep
In grief no method: without form I leweep.
Is there a name like Hers, which can as power
Enforce from every eye? and hath even power
To alter Natures course? how else should all
Run wild with mourning, and distracted fall?
Th' illiterate vulgar in a well-tun'd breath
Lament their loss, and learnedly chide death
For its bold rape, while the sad Poets song
Is yet unheard, as if grief had no tongue.
Th' amazed mariner having lost his way
In the tempestuous desert of the Sea,
Lookes up, but finds no Stars: they all conspire
To dark themselves, & enlighten this new Fire.
The learn'd Astronomer with daring eye,
Searching to track the Spheres through which You fly
(Most beauteous Soul) doth in his journey fail,
And blushing, says, The subtilest Art is frail,
And but truths counterfeits. Your flight doth reach,
Fair Virtue hath an Orb beyond his reach.
But had thy life been by thy virtues spun
Out to a length, thou hadst out-liv'd the Sun.
My grief distracts me. If my zeal hath said,
What checks the living, know I serve the dead.
The dead, who needs no monumental Vaults,
With her pale ashes to entombe her faults.
Whose sins beget no libels, whom the poor
For benefit, for worth the rich adore.
Who liv'd in latter days a Phoenix, free
From the commerce with mischief, joy'd to be
Still gazing heaven-ward, where her thoughts did move,
Fed with the sacred fire of Zealons love:

Alone

Threni Cantabrigienſes.

*Alone ſhe flouriſh'd, till ſhe fatal hour
Did ſummon her, when gathering from each flower
Their virtuous odours, from her perſum'd neſt
She took her Flight to everlaſting reſt.*

Will. Frankland, F. C.

On the death of the *QUEEN* Mother of England.

AS when ſome ancient Oak that long had ſtood,
And ſpreading far became it ſelf a wood,
Down to the earth its Reverend trunk do's yield,
It ſhakes the humble Shrubs within the field,
And they, though low, do feel the thunder-ſtroak,
Which was intended onely at the Oak:
So we in Princes falls concerned are,
Monarchs that would forbid it, Tyrants were,
In ſuch a caſe, our eyes would Rebels prove,
Kings may reſtrain all paſſions, but our love.
If none might weep but thoſe as great as She,
Or elſe as good; few then would mourners be.
Thoſe famous Eaſtern Sages, who of old
Did bring their mirrh, their frankincenſe, and gold,
Our age, and juſtly, into Queſtion brings,
Whether they were Philoſophers, or Kings.
To you, Great Charles, a King all is not due:
We may have right to bring our offerings too.
They in the Eaſt did with their incenſe run,
As well to riſing Princes, as the Sun:
All that our Weſtern Sages do implore
Is, that a ſetting *Qu* *u* *a* *n* they may adore.

Threne Cantabrigienſes

Whoſe godlike virtue mixt with bright of blood
Conjoin'd two Gallick Titles, Great and Good,
The ancient Kings of Iſrael were known
By th' Mothers name, as well as by their own.
They who would beſt, great Sir, decypher you,
Muſt caſt an eye upon her virtuous ſon.
Her patience ſuch, Heav'n ſaw that ſhe alone
At once could loſe a Martyr, and a Throne.
She loſt (ah let us here our tears advance)
Half of Her ſelf in England, half in France.
Equal in this both Nations are become,
And Hiſtory in each way claim Her tomb.

M. Payne, B. A. Trin. Coll.

Your pardon, Royal Saint, that we in plain
Unſtudied Engliſh breach our Sorrows vein:
When Muſes mourn ſincerely, in their Ey,
Not in their Brain, Parnaffus's Springs muſt ly.
And timely you have this wet weather ſent,
Elſe Britain had again been Continent,
And to your Funerals our Devotion
Might into France upon dry land have gone.

For France has now the Glory to poſſeſs
What Heav'n could ſpare of Mary; yet no leſs
Is our enjoyment, ſince Thou Liveſt here
As nobly as Thou art intomb'd there:
Thou Liv'ſt in all our hearts, and ſo doſt prove
Immortal ſomewhere elſe beſides Above.

Aſk ev'n thy Foes, who 'twas that taught the beſt
Of Manlyneſs to dwell in female breaſt:

What

Throni Cantabrigienfes

What tender Queen dost thou and scorn the power
Of holy Rebels, rampant in their might
Of thundering Canons, and the louder Roar
Of farr more brazen Preachers: Who, the more
She was disserver'd, stuck the closer to
Her most calamitous Spouse, and all his Woe:
Who piously profuse, accounted not
Her other princely Jewels pretious, that
Her dearest Gemm might rest secure, and she
Might still a Queen in Virtue's kingdom be.
Who 'twas, that having weathered out the rage
Of that long tempest, and regain'd her stage
Of safe and potent Greatness, quite forgot
Her mighty Wrongs, and unconcerned as
Old Provocations, drown'd them in her sea
Of ever-calm and smiling Charity.

Ask who was this strange She: and all will join
To vouch this matchless Glory to be Thine.

Char. Elftob, B. A. of
S. Pet. Coll.

Hail, Queen triumphant, whose bright brow
A better Crown encirles now,
Not lin'd with cares, which earthly Scepters find,
Whose gaudy lustre we admire,
And with fond passion that desire,
That ruffles and disturbs the calmness of the mind.

Now a blest Haven thou hast found,
Where former griefs being all drown'd,

Threni. Cantabrigienfes.

And weeds of gloomy Widowhood laid by;
Thou shalt again encompass be
With glorious Robes of Majesty,
Feich't by an Angels hand from th' Wardrobe of the skie,

Virtue at first wondred to see
A mortal thing so great as Thee;
The modest Graces humbly did confess,
That though they cry'd i' th' Court divine
With piercing Beauty us'd to shine,
They are compar'd to Thee, but Pagan Goddesses.

From gross alloy thou wert as free
As the Angelick forms can be;
No dull, thick, thing fed that pure flame of Thine;
Which whilst some purge (they say)
Retards them on their way,
Where no suspicion is, none stay the Quarantine.

Weep not then 'cause this gentle star
Forsaken has its wonted Carre,
And seem'd to sink unto the shades below;
For so the Sun when from us hurl'd,
Rises again to th' other World
Its Brightness & Meridian glory there to show.

J. Fish, C. C.

GRreat Henries greater Daughter,
In nothing little but her stature;
The royal Martyrs Turtle, and the Spring
Whence issued our and virtues King;

She

Threni Cantabrigienses

*She whom fortune's frown and smile
Vainly plotted to beguile;
She whom no exaltation puffed up,
And no dejection could deject;
She who both on the top
And at the bottom of the giddy Wheel
Could equally direct
Her gallant course, and still
Mannage her steddly Majestie;
She whom no Tempests boistrous art,
Heightned by Spight its worst to trie,
Could e're compel to part
Serene
And Queen;
She whom her Enemies
Dar'd hate, but not Despise;
She whose brave Copy both invites
And frights
All Imitation: having finish'd now
What business Honour had to do below,
Is gone to see what work the Stars can find
Fit for her noble ever-active Mind.
Ah Loss insufferable! had
Not Heav'n for us provision made,
Contriving how in Catharine to repay
What it from us in Mary took away.*

A.S. of S. Pet. Coll.

FINIS.